Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest numărul pagini 3 4 5 ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

PAGINA ECONOMICĂ

CĂLĂTORIND PRIN SIBERIA

SPORT

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII
SERIA II
NR. 5458

6 PAGINI
25 BANI

MARȚI
6 DECEMBRIE
1966

ÎNCHEIEREA VIZITEI TOVARĂȘULUI IOSIP BROZ TITO ÎN ȚARA NOASTRĂ

La invitația secretarului general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, între 1 și 3 decembrie, a făcut o vizită neoficială în Republica Socialistă România tovarășul Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

În regiunile Banat și Crișana, pe care le-au vizitat, înaltul oaspete și colaboratorii săi au fost întîmpinați pretutindeni cu căldură și ospitalitate, în spiritul prieteniei ce leagă popoarele celor două țări socialiste. Oaspeții iugoslavi au participat, împreună cu conducători de partid și de stat români, la o partidă de vînătoare organizată în regiunea Crișana.

În timpul vizitei, între tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și tovarășul Iosip Broz Tito au avut loc convorbiri, la care au participat:

— din partea română tovarășii Emil Bodnaraș, membru al Prezidiului Permanent al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Paul Niculescu-Mizil, membru al Prezidiului Permanent al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R.; Iosif Banc, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri; Corneliu Mănescu, membru al C.C. al P.C.R., ministrul afacerilor externe, și Aurel Mălnășan, ambasadorul Republicii Socialiste România în Iugoslavia;

— din partea iugoslavă tovarășii Mialko Todorovici, secretarul Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I.; Marko Nikezici, secretar de stat pentru afaceri externe, membru al C.C. al U.C.I.; Kiro Gligorov, secretar federal pentru finanțe, membru al C.C. al U.C.I., și Iakșa Petrici, ambasadorul R.S.F. Iugoslavia în România.

Cu acest prilej, a fost examinat un cerc larg de probleme care interesează Partidul Comunist Român și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia, Republica Socialistă România și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia. A fost exprimată satisfacția celor două părți pentru stadiul actual al relațiilor dintre cele două țări și partide și hotărîrea comună de a dezvolta continuu aceste relații în toate domeniile. S-a făcut un schimb larg și util de păreri cu privire la probleme actuale ale situației internaționale și ale mișcării comuniste și muncitorești internaționale. Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate, prietenie și deplină înțelegere reciprocă.

PLECAREA SPRE PATRIE

Sîmbătă, tovarășul Iosip Broz Tito, împreună cu ceilalți oaspeți iugoslavi, care au făcut o vizită neoficială de trei zile în țara noastră, au plecat spre patrie.

În drum spre frontiera româno-iugoslavă, pînă unde, președintele I. B. Tito a fost însoțit de tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Iosif Banc, Corneliu Mănescu, conducătorii de partid și de stat români și iugoslavi s-au oprit în gara Timișoara. Aici erau prezenți Ioan Circei, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului regional Banat al P.C.R., Vasile Daju, membru al C.C. al P.C.R., președintele Comitetului executiv al Sfatului popular regional, alți reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, numeroși locuitori ai orașului.

Au fost intonate imnurile de stat ale celor două țări. Tovarășii Iosip Broz Tito și Nicolae Ceaușescu au trecut în revistă compania de onoare aliniată pe peron. Apoi pionieri au oferit flori conducătorilor de partid și de stat iugoslavi și români.

La plecarea trenului, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia și secretarul general al C.C. al P.C.R. răspund cu prietenie, de la fereastra vagonului, salutului entuziast al timișorenilor prezenți în gară.

În stația de frontieră Stamora Moravița tovarășii Iosip Broz Tito, Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, conducători de partid și de stat români și iugoslavi și-au luat rămas bun cu cordialitate, cu căldură.

Au fost prezenți reprezentanții organelor locale de partid și de stat. Erau de față Aurel Mălnășan, ambasadorul României în Iugoslavia, și Iakșa Petrici, ambasadorul Iugoslaviei în România. (Agerpres)

TELEGRAMĂ

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU
Secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român

Tovarășului ION GHEORGHE MAURER
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România

BUCUREȘTI

Părăsind teritoriul Republicii Socialiste România, as dori, dragi tovarăși, să mulțumesc în modul cel mai călduros pentru ospitalitatea dv. cordială și să exprim convingerea noastră că discuțiile folositoare pe care le-am dus în spirit de prietenie și înțelegere reciprocă, vor servi la întărirea continuă a colaborării celor două țări și partide ale noastre, precum și la cauza socialismului și păcii. Folosesc această ocazie pentru a transmite poporului român prieten, precum și Dumneavoastră personal, cele mai bune urări de noi succese în munca dv. și în dezvoltarea Republicii Socialiste România.

IOSIP BROZ TITO

Ord de curs la Școala tehnică de stenodactilografie a Ministerului Învățămîntului

Plecarea președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica, în Etiopia

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția, a părăsit luni dimineața Bucureștiul, plecînd cu avionul spre Etiopia, într-o vizită oficială de prietenie la invitația Maiestății sale Imperiale Haile Selassie I.

Președintele Consiliului de Stat este însoțit de Bujor Almășan, ministrul minelor, cu soția, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, cu soția, consilieri și experți.

Cu același avion a plecat Tekle Tsadik Mekouria, trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar al Etiopiei în Republica Socialistă România.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnaraș, Maxim Berghianu, Petre Borilă, Gheorghe Rădulescu, Vasile Vîlcu, Ștefan Voitec, Petre Blajovici, Mihai Gere, precum și Ilie Murgulescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Gheorghe Gaston Marin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători de instituții centrale, generali, ziariști.

A fost de față decanul corpului diplomatic din București, ambasadorul Cubei, Manuel Yepe Menéndez.

(Agerpres)

CADRAN

O prejudecată puritană trece sistematic sub tăcere o voce poetică de largi rezonanțe omenești. S-au făcut eforturi editoriale, școala i-a cultivat numele mai ales ca poet-cetățean dar încă Tradem continuă să fie știut în ordinea informațiilor culturale de sgîrcită necesitate. Stins pretimpuriu, la 30 de ani (născut la 5 decembrie 1866) de aceeași boală congenitală a poeților români din urmă cu decenii, Traian Demetrescu și-a încercat talentul pe un registru divers în modalități: lirică și ziaristică, nuvelă și roman, romanță și poem în proză. Avea fericita lipsă de complexe a fiului de la Olt și prolificitatea autodidactului.

Se va ști cîndva cu exactitate și cît a inhibat Mihai Eminescu generația imediat următoare de poeți. Eminescu, a asimilat tot și a diseminat înzecit. Lirica următoare s-a numit lirica post-eminesciană dar de exact este epigonismul eminescian. Cînd se vor ști implicațiile totale ale filiațiilor intime din această perioadă lirică dominată de ecoul saltului poe-

TRADEM

tic realizat de Eminescu se va vedea atunci rostul poeziei lui Tradem asupra generației simboliștilor români. Bacovia, Anghel, Minulescu au sunetele lor distincte legitimate în poezia acestuia. Pe alocuri și profund, poezia sa este de factură prevestitor bacoviană: „Și degetele-i albe pe clapele sonore / Se-mlădiau alene, în ochii mei privind / Erau în miez de noapte tîrzii și tainici ore / Parcă simțeam pe Weber lîngă clavir murind!..." La cea mai ușoară adiere, rozele se scuturau, colorînd pămîntul cu petalele lor albe, roșii, galbene. Grădina era plină de aceste flori care creșteau și mureau cu o repeziciune uimitoare (...) „Cînd vîntul se pornea mai tare, lua în sbor foile risipite, învîrtindu-le într-un danț fantastic, ducîndu-le departe, asvîrlindu-le peste zidul grădinii, în praful de pe drum". Proza lui epică nu este nici ea lipsită de interes. Marele merit al lui Tradem, pe lîngă tonul liricii sale sociale este că a grăbit detașarea atît de necesară din timbrul propriu numai lui Eminescu. Dar ne oprim aici. Același Călinescu a sugerat ca posibilă, cu rezultate remarcabile, o asemenea demonstrație. În așteptarea realizării ei impecabile, la centenarul lui Tradem o cuvenită plecăciune de omagiu.

V. ARACHELIAN

Valoarea socială a timpului liber

PSIHOLOGIA DISTRACȚIEI

Ursula Șchiopu

Puncte de vedere, exprimate la masa rotundă a „Scînteii tineretului"

În anul 1881, moment de ascuțite lupte pentru reglementarea regimului de muncă de 8 ore, a circulat în Franța un pamflet scris de Paul Lafargue. Cu argumente și virulență, scrierea revendica timpul liber pentru fiecare om al muncii ca drept la viața personală, ca antidot la crescînda înstrăinare a omului de propria sa natură sub influența dezvoltării mașinismului capitalist. Ideea, marxistă prin elementele revendicative ce le conținea, a circulat în cercuri foarte largi.

Am evocat pamfletul lui Lafargue pentru că susținea și teza interesantă că fiecare vîrstă are nevoie de un timp propriu de recuperare și împlinire prin activități distractive, activități de destindere. Există în natura umană, de altfel, cerința de destindere. Vechii romani considerau distracțiile publice de foarte mare importanță. Panem et circensem erau considerate ca elemente minimale ale vieții. Preocupările pentru sociologizarea timpului liber au devenit astăzi numeroase și multilaterale. În mod firesc varietatea distracțiilor se extinde azi pe o arie uriașă ce cuprinde felurite categorii, specii, genuri de la cele de participație de suporter sau spectator pînă la cele de antrenare directă, ca lectura, jocurile sportive — tenis, ping-pong — jocurile de relaxare ca șahul, tablele etc.

(Continuare în pag. a V-a)

Noul sediu al Institutului de studii și proiectări agricole din Capitală

Foto: AGERPRES

CONCERTE-LECȚII PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI

CLUJ (De la corespondentul nostru)

Consiliul orășenesc al pionierilor din Cluj, în colaborare cu Filarmonica de stat, au inițiat un ciclu de concerte-lecții pentru pionierii și școlarii din clasele V-VII. În cadrul acestui ciclu se vor prezenta opere muzicale de seamă, universale și românești.

În primul concert-lecție, auditorii au făcut cunoștință cu diferite instrumente muzicale. Pînă acum, la acest concert au participat, în mai multe serii, peste 7 000 pionieri și școlari.

DOUĂ ȘCOLI PE ACEEAȘI SCENĂ

Moment din cadrul concursului-spectacol „Două școli pe aceeași scenă" desfășurat duminică în sala liceului „Mihai Viteazu" din Capitală. (Reportajul în pagina a III-a)

Cu planul anual ÎNDEPLINIT

Colectivul Depoului C.F.R.—Pitești a îndeplinit planul de transport anual cu o lună mai devreme. Una din principalele căi care au asigurat colectivului acest succes, este remorcarea trenurilor cu supratonaj. De la începutul anului ei au remorcat 310 trenuri cu supratonaj, transportînd în plus 31 000 tone mărfuri. Activitatea ceferiștilor pentru îndeplinirea și depășirea ritmică a sarcinilor de plan s-a împletit strîns cu preocuparea pentru reducerea prețului de cost. Ei au redus consumul specific cu 11 la sută reușind să economisească 7 000 tone de combustibil convențional. Cu combustibilul economisit s-ar putea remorca 1 100 trenuri pe ruta Pitești—București.

STUDIUL AGRONOMULUI

Ing. Marin Croitoru
vicepreședinte al Consiliului agricol regional Oltenia

Cel de-al IX-lea Congres al partidului a trasat lucrătorilor de pe ogoare sarcina sporirii continue a producțiilor agricole. La finele perioadei actualului cincinal, de pildă, este prevăzută o creștere de 26—32 la sută față de media anilor 1960—1965. Pe acest drum al marilor înfăptuiri, trebuie să pornim foarte bine pregătiți. Cunoașterea operativă și cît mai temeinică a noilor realizări ale științei sînt necesități de prim ordin și pentru țăranul cooperator sau muncitorul din G.A.S. și pentru inginerul agronom sau medicul veterinar. Specialiștii agricoli în calitatea lor de coordonatori tehnici ai producției și de pedagogi ai celei mai cuprinzătoare școli a satului au nevoie de sprijin pentru a cunoaște și a confrunta operativ noutățile din meseria lor.

Pornind de la acest imperativ, Consiliul agricol regional Oltenia și-a stabilit, printre problemele de prim plan, informarea cadrelor tehnice din unități cu tot ce apare nou în domeniul agriculturii. În acest scop a fost organizată, săptămînal, „Ziua agronomului". Este o zi lăsată exclusiv la dispoziția specialiștilor pentru documentarea lor personală. Pentru a se asigura însă elementele necesare acestei documentări, au fost inițiate diverse alte activități. De exemplu, cu concursul cadrelor didactice de la facultățile de profil din cadrul Universității craiovene și al cercetătorilor de la stațiunile experimentale din regiune — Simnic, Caracal, Bechet, Bîrsești (nu rare ori și cu al celor din regiunile vecine) — s-au organizat, pentru specialiștii din agricultura regiunii, sesiuni de referate și comunicări științifice.

Foarte adesea inginerii agronomi din cadrul cooperativelor agricole prezintă referate prin care informează asupra rezultatelor din cîmpurile de experiență sau loturile comparative organizate de ei. Pentru că, îndeosebi în zonele mai îndepărtate de stațiunile experimentale, inginerii agronomi au fost aceia care au inițiat o seamă de experiențe cu scopul stabilirii celor mai potrivite soiuri și hibrizi, a agrotehnicii principalelor culturi. De pildă, prin cercetările efectuate la cooperativele agricole din Jiana și Gogoșu de către tinerii ingineri agronomi Nicolae Stingă și Nicolae Gherman

(Continuare în pag. a V-a)

PUBLICITATE PUBLICITĂȚII *)

Bărbați, cumpărați haine bărbătești!

Intrăm în magazinul „Muzica", cel mai mare magazin cu articole muzicale. Dorim să cunoaștem ce discuri vor apare în luna decembrie și ni se oferă un catalog al celor apărute în septembrie.

— Acesta este ultimul catalog sosit — ne informează o vînzătoare.

Același grad de utilitate îl putem atribui și pliantelor pe care le scot unele fabrici. IPROFIL Arad — de pildă — prezintă prin Centrul de documentare forestier, un asemenea pliant. Iată ce cuprinde: jumătate are fotografii cu aspecte din întreprinderi: fațada, depozitele, aspect de fază tehnologică pe care o poți pricepe doar dacă ești de specialitate etc. Cealaltă jumătate este rezervată produselor — 10–15, cu explicațiile: „Sufrageria Magnolia", „Garnitură de hol 306—B", „Pat pentru copii" etc. Nimic în plus peste aceste explicații lapidare, pe care de altfel le găsești și pe eticheta pe care o poartă produsul aflat în magazin.

Uneori chiar și presa stimulează apariția unor asemenea anunțuri publicitare lipsite de obiect. **„O poșetă asortată completează ținuta dv. vestimentară dîndu-i o notă de distincție și eleganță. Alegeți modelul și culoarea preferată la magazinele universale și de specialitate ale cooperativelor de consum".**

Iată ce ne-a spus regizorul CONSTANTIN DINESCU de la studioul de filme publicitare al întreprinderii „Recom":

— Publicitatea pe care o facem noi păcătuiește de multe ori prin caracterul ei foarte general. Adică: „cumpărați pantofi" sau „cumpărați pastă de dinți" și asta pentru că **așa cer instituțiile comerciale sau fabricile care ne comandă filmele.** De pildă, am făcut o reclamă pastei de dinți „Doina". Am găsit un desen potrivit dar la slogan m-am împotmolit. Să scriem așa zic eu: „Cumpărați pasta Doina fiind cea mai răcoroasă". „Cum? sare beneficiarul. Păi Cristal, Perla... nu sînt răcoroase?" Atunci să spun: „Cumpărați pasta Doina fiind cea mai... emolientă". „Nici așa nu e bine — mi se răspunde — se supără cei care produc celelalte mărci". Așa că pînă la urmă rămîne doar „Cumpărați pastă de dinți".

GHEORGHE TAMAȘ, directorul „Recom-ului", ne spune: **„În general preceptul de publicitate este puțin cunoscut de către cei care trebuie să uzeze de ea. Nu se face publicitate la un produs, la o marcă anume. Este evident că a vorbi despre o marcă anume creează obligații pentru întreprinderea producătoare; adică, atenție mai mare calității. Dar acest lucru nu poate să supere pe nimeni: nici pe cumpărător, nici industria care își va întări astfel prestigiul. În ceea ce ne privește dorim să facem publicitate produselor noi și de bună calitate.**

Publicitatea la domiciliu...

...ne-o aduce pe căile undelor radioul și televiziunea. Te-ai aștepta ca aceste două instituții, atît de exigente cu emisiunile lor zilnice să dea un ton major în practicile publicității. Dar ce se întîmplă în realitate? Uneori micul ecran e îmbîcsit de niște texte scrise necaligrafic și pe care probabil tocmai din aceste motive le citește un crainic. Și aceasta cînd televiziunea ar putea crea un gen cu totul inedit și eminamente telegenic în publicitate, bazat în primul rînd pe imagine și muzică. Foarte rar în publicitatea de pe micul ecran e întîlnit filmul (care de fapt ar trebui să aibe ponderea cea mai mare). Radioul, ne gratifică și el adeseori cu microscenete publicitare, cărora le lipsește tocmai ceea ce e specific reclamei: caracterul atrăgător.

Dacă pentru grafica publicitară Uniunea Artiștilor Plastici a luat măsuri eficiente — al căror rezultat urmează să-l apreciem — textul publicitar nu pare a fi încă în atenția unui for competent.

De ce „bun pentru toate"?

Cele cîteva instituții bucureștene care realizează publicitatea au un profil ciudat. Se ocupă de toate. „Recomul" realizează textele publicitare pentru radio, manechine de ipsos, stelaje pentru etalat marfa în vitrine, elemente de reclamă în mișcare, fotografie publicitară, panouri, afișe, filme etc. Întreprinderea de mobilier și decorațiuni realizează, pe lîngă serviciile expuse în titulatură, afișajul și pavoazarea Capitalei, firmele luminoase și... diapozitivele publicitare pe care le vedem la cinematografe înainte de începerea filmelor. De ce nu face diapozitivele Studioul Animafilm, care are o secție profilată în diapozitive de înaltă ținută artistică, încadrată cu specialiști? Și de ce Studioul Animafilm nu realizează filme publicitare pe 16 mm pentru televiziune și e lăsată treaba aceasta pe seama „Recom-ului", întreprindere nespecializată și în a cărei titulatură nu intră profilul cinematografic? Toate întreprinderile citate fac de toate. Nu este deci cazul să se realizeze și cu publicitatea o specializare riguroasă, bazată pe coordonatele unei reclame moderne din care nu trebuie să lipsească cercetările sociologilor și psihologilor?

Iată acum cîteva propuneri izvorîte din constatarea celor de mai sus:

- O mai mare exigență a forurilor departamentale în alcătuirea listei de produse cărora trebuie să li se facă publicitate.
- Organele tutelare să tragă la răspundere pe cei care risipesc banii pe reclamele care nu urmăresc individualizarea produsului propus publicului ci se rezumă la îndemnuri ca: încălțați-vă cu pantofi. Îmbrăcați-vă cu haine, la ștrand purtați costume de baie etc.
- Reconsiderarea rolului fotografiei publicitare aproape inexistentă acum și, în consecință măsuri corespunzătoare din partea Uniunii Artiștilor Fotografi.
- Specializarea întreprinderilor care realizează publicitatea, pornind de la posibilitățile reale (Artis: grafică, afișe, pliante; Recom: vitrine, reclamă pentru unitățile comerțului; Animafilm: filme, diapozitive etc.).
- Realizarea, în locurile de mare acces public, a unor panouri publicitare în care afișele să fie așezate civilizat și adăpostite în vitrine de sticlă.

V. CONSTANTINESCU
T. ATANASIE

În sala de documentare a stațiunii experimentale stuficole Delta Dunării — Maliuc.

*) Urmare din nr. 5457

Oana s-a supărat

Foto: I. ANDREIȚĂ

Un cenaclu de... viitor

Să ne imaginăm pentru cîteva clipe o sală intimă, cu cîteva zeci de locuri doar, în care, ca pe bordul unei veritabile astronave, un grup de oameni de toate vîrstele inițiază în fiecare săptămînă adevărate călătorii ale fanteziei spre viitor. Aici și-a început de curînd activitatea un nou cenaclu de literatură științifico-fantastică, înființat pe lîngă secția de literatură pentru tineret a Uniunii Scriitorilor.

Cenaclul își anunță de pe acum preocuparea pentru varietatea și ingeniozitatea zborurilor sale interspațiale: în prima ședință a citit scriitorul Victor Kernbach, cunoscut pentru lucrările sale în acest domeniu, iar în cea de a doua tînărul debutant Nelu Oancea.

De fiecare dată ședințele sînt întregite de cîte un film de anticipație pus la dispoziție de Arhiva Națională de filme.

CRONICA FILMULUI

FANTOMELE SE GRĂBESC

A povesti într-o cronică de film chiar și numai o parte din acțiunea unei pelicule polițiste înseamnă a fi asemenea plasatorului dintr-o cunoscută anecdotă care, pentru a se răzbuna pe spectatorul care nu i-a dat bacșiș, șoptește la urechea acestuia: „să știți că asasinul e chiar detectivul!" De aceea vorbind despre filmul de debut regizoral al lui Cristu Polucsis ne vom feri să intrăm în amănunte care ar putea să-l lipsească pe spectator de a-și lămuri singur enigmele, în sala de cinematograf. Ca și ceilalți autori de filme polițiste din producția noastră, Cristu Polucsis pleacă de la premiza că genul criminalistic nu înseamnă numai deconectare și gimnastică rebusistică, ci și un important mijloc de educație civică, de subliniere a patriotismului și abnegației lucrătorilor din organele chemate să apere liniștea și securitatea populației. Există de aceea în film (scenariu Tudor Popescu și Cristu Polucsis) o replică a unuia din anchetatori care poate figura ca un adevărat motto: „Noi nu avem numai rolul de a-i descoperi pe ticăloși ci și acela de a-i apăra pe oamenii cinstiți de calomnie..."

A realiza un film în care eroii sînt lucrătorii — adeseori eroi anonimi — ai organelor de miliție și securitate înseamnă, în fond, a realiza un film de actualitate, dedicat patriotismului acestora, înaltelor calități morale și umane. În același timp filmul polițist trebuie să desprindă din realitate acea stare infracțională care să poată aduce în fața spectatorilor o problematică și atitudine cu rezonanțe educative și cetățenești. Scenariul a oferit un asemenea material faptic pe care regia a știut să-l dozeze cu chibzuință într-o povestire cinematografică cursivă și clară. Am mai avut prilejul să vorbim despre claritate și logică cu prilejul altor producții naționale de gen și regretam atunci că unii regizori alambichează în asemenea mod filmul încît nici ei nu mai știu pînă la urmă despre ce este vorba. Polucsis are o caligrafie cinematografică de un epic tradițional — fapt care ar putea determina pe cineva obișnuit de la o vreme cu avalanșa de sofisticări polițiste văzute pe ecran, să nu precupețească cu suficient entuziasm o încercare de a povesti clar. „Pentru mine — spunea regizorul Cristu Polucsis cu prilejul organizării avanpremierii în sala „Luceafărul" — filmul polițist înseamnă în primul rînd un prilej de a vorbi despre actualitate la un mod comparabil cu orice alt film, indiferent de tematică. De aici obligația de a realiza caractere, de a confrunta ceea ce este nou și ceea ce este retrograd în atitudinea unor oameni". Ceea ce, trebuie să recunoaștem, a reușit să facă filmul său. Polucsis n-a abuzat de clișeele genului și a realizat suspensia necesară acțiunii polițienești cu respect față de spectator. Stilul său regizoral se apropie destul de bine de stilul filmului polițist de televiziune: predilecție pentru filmările de aproape, evitarea planurilor de ansamblu și a mișcărilor de aparat descriptive, frecvența grosplanului și a detaliului, montaj rapid din planuri scurte etc. Regizorul a fost inspirat și în alcătuirea distribuției. Colea Răutu, acest excelent interpret de film, aduce în rolul maiorului de securitate căldura și umanismul cu care ne-a obișnuit în atîtea alte roluri prin care actorul pare să realizeze o durabilă tipologie cinematografică a omului obișnuit, constructor al socialismului (fie el ofițer, muncitor, activist etc.). Ion Besoiu, realizează ca și mereu impresionantul Kovacs György în rolul bizarului colecționar în luptă cu timpul, un interesant dialog cu genul polițist. Am aplaudat-o din nou pe Ana Szeles pentru candoarea pe care a știut să i-o atribuie ingenuei Paula, de asemenea Ioana Bulcă pe care am dori s-o revedem în roluri de mai mare întindere, avînd trează în amintire la fiecare apariție pe ecran a actriței, marile potențe pe care le dezvăluia în rolul de debut (Moara cu noroc). Ne-a bucurat distribuirea lui Sebastian Papaiani într-un rol de cu totul altă factură decît cele cu care am fost obișnuiți, fapt care i-a permis talentatului actor să ne reamintească că greșesc acei regizori care împart arbitrar interpreții în categorii rigide, oferindu-le roluri monocorde după un debut reușit într-un gen sau altul. La un nivel de certă acuratețe profesională se ridică ceilalți actori ai filmului dintre care trebuie menționați Draga Olteanu, Geo Barton, Zefi Alșec.

ATANASIE TOMA

DACĂ AȘ FI DIN NOU ELEV

AMINTIRI DIN ANII DE ȘCOALĂ

Dumitru Teodosiu
profesor emerit

Dacă aș fi fost un elev mediocru, ori inadaptabil regimului școlar, cu aventuri disciplinare hazlii, care atrag simpatia colegilor, ce ușor mi-ar fi azi, la vîrsta la care am ajuns și de pe treapta pe care mă aflu, să vorbesc despre mine fără emfază și chiar cu umor.

Dar am fost un „școlar model". Și în cea mai onestă sinceritate, risc să par un înfumurat și să trezesc ironice surîsuri cititorilor mai tineri. Grea situație! Accept totuși acest risc căci dacă mi-e dragă modestia, mi-e mai drag adevărul. Așadar, în ton grav de confesiune și în înfiorat timp de răspundere, încerc să-mi depăn cîteva amintiri semnificative din viața mea de elev.

„Cînd am fost adus la școala primară, directorul a refuzat să mă primească fiindcă-mi lipseau trei luni din vîrsta legală și erau candidați mulți cu drept de prioritate. Însă cînd mama i-a spus că aproape știu să scriu și să citesc și că tot plîng să merg la școală, a cedat.

Învățasem singur să citesc, pe furiș, ca să fac surpriză părinților, pe Basmele Românilor de P. Ispirescu, pe care le știam dinainte de la mama și le povesteam copiilor de seama mea în ceasuri de vrajă. De atunci datează dragostea mea pentru lectură. Atît în liceu, cît și în școala normală am folosit fiecare răgaz pentru a pătrunde în lumea minunată a cărților. Voiam să știu multe și de toate, să fiu — cum zicea Rabelais — abis de știință. Abia terminam o carte, că și începeam alta, fără odihnă; citeam adesea cîte două cărți deodată, în lectură alternantă și într-o viteză nebună, căci am avut din copilărie sentimentul că nu-mi ajunge timpul pentru cît doresc să știu.

Odată cu creșterea în vîrstă, deci și în maturitate, cam de prin clasa a V-a a școlii normale mi-am organizat lectura particulară, făcînd pauză înainte de a începe altă carte, în care timp reflectam asupra cărții citite și o comentam cu cei care, ca și mine, o citiseră, formîndu-mi astfel o metodă de lectură și aptitudinea de a alege cartea bună, de a nu-mi pierde timpul cu lecturi mediocre și dubioase. Și acest lucru l-am făcut singur, căci profesorii noștri nu se prea interesau și nu ne îndrumau în „arta de a citi".

Atmosfera morală a internatului era viciată nu numai de disciplina coercitivă și brutală, care se impunea „de sus" și de un curent anticultural, de dispreț față de silința la învățătură produs de înșiși elevii și anume de codașii claselor, care-și găseau consolarea în poziția lor inferioară, corupînd și pe cei conștiincioși și silitori, intimidîndu-i cu epitetul turnătorilor de „tocilari" care însemna de fapt „proști" ce rînjesc grație papagalizării lecțiilor din manuale. Și nu erau puțini elevii buni care se fereau de această „rușine", fie evitînd cu ostentație manualele, fie învățînd pe furiș, ceea ce se solda cu nivel scăzut la învățătură.

În clasa I nu mi-a fost de loc greu să ignorez și eu manualele, fiindcă știam de la liceu toată materia ce se preda aici. Dar în clasa a II-a am simțit dureros povara acestei aberații. Eram adolescent și-mi dădeam seama că e o nerozie să pretinzi să știi fără să înveți și după carte; și totuși n-aveam curaj să scap de această boală sufletească. Citind „Self-help" (ajută-te singur) plină de exemple tonice de rodnicie, un imn închinat muncii voioase și tenace, am fost „salvat" și am asanat și atmosfera clasei mele.

Dacă am fost un fanatic și multilateral cititor, n-am fost totuși un sedentar. În copilărie am practicat toate jocurile cunoscute atunci, iar în adolescență toate sporturile și toată gama exercițiilor gimnastice. Ne construiam (fratele meu mai mare și cu mine ca adjunct) paralele, inele, trapez; jucam bile, poarca, croquet (pentru care ne lucram singuri bilele, ciocanele, arsourile), bușita, oina; făceam smee și dădeam bătălii victorioase: canotam cu luntre făcute de noi, înotam, patinam, pescuiam cu undița și cu plasa, făceam scrimă, lupte romane și japoneze, lucru manual: traforaj, sculptură în lemn cu briceagul, genți de sfoară, coșuri din nuiele. Ne ocupam și cu artele: muzică vocală, vioina, desenul, pictura (interiorul locuinței noastre era ca un muzeu); la 11 ani am dăruit în folosul cantinelor școlare două tablouri în acuarelă (care s-au vîndut la tombolă cu 7 lei!).

Această viață trăită în aer liber, în încordarea mușchilor și a voinței, în zilnice competiții m-a vindecat de timiditate și m-a făcut curajos nu numai în relațiile cu oamenii și cu natura în diversele ei forme și manifestări; ci și față de superstițiile care îmi împăinjeniseră copilăria.

Tot în vacanțe organizam reuniuni, seara pe luncă și în crîng, cu discuții interminabile asupra cărților citite ori despre actualitățile tehnice, științifice și literare, cu jocuri de societate, muzică și dans.

Ce profitabile au fost aceste discuții și petreceri în aerul pur și în puritatea noastră sufletească, atît pentru dezvoltarea noastră sănătoasă cît și pentru formarea concepțiilor și atitudinilor noastre etice, civice și patriotice! Fericit timp liber folosit intens și inteligent și în sens recreativ și pregătitor pentru viață.

În facultate, după ce am luat bacalaureatul pregătit în particular, la șapte ani după absolvirea școlii normale, am avut de luptat cu alte greutăți. Eram și student și institutor la o școală periferică cu 11 clase, fiind și director și secretar onorific al școlii și al comitetului școlar. Salariul fiind insuficient, dădeam meditații și făceam și lecții gratuite în trei școli de ucenici. Munceam cîte 18 ore pe zi! (Pe atunci studenții din provincie se întrețineau singuri ca mici funcționari, locuind în sărăcăcioase odăițe cu chirie, căci puțini aveam norocul de unicul cămin existent în Capitală).

Dacă ar fi fost și pe vremea școlăriei mele condițiile fericite de azi, drumul meu ar fi fost poate altul. De aceea, cînd mă gîndesc la piedicile și ocolurile drumului meu de școlar și student parcă-mi sună în urechi dramatica lamentație a marelui pedagog ceh Commenski: „Dă-mi înapoi anii pierduți, o dumnezeule sfinte".

ECOURI ● ECOURI

La articole publicate în „Scînteia tineretului"

Vom răsfoi împreună răspunsurile la sesizările ziarului, sosite zilele acestea la redacție. Primele două se referă la articolul *„De ce fac cale întoarsă produsele Fabricii de confecții"* din Focșani — în care erau sesizate unele deficiențe privind calitatea produselor. Din răspunsul fabricii, răspuns semnat de tovarășul director, șeful serviciului C.T.C., secretarul comitetului U.T.C., spicuim doar cîteva fragmente: „Vă mulțumim pentru sprijinul dat tînărului nostru colectiv (fabrica a fost dată în folosință la sfîrșitul anului 1964). Deficiențele semnalate sînt reale. Slaba calificare a unor muncitori, uneori lipsa de exigență a controlorilor noștri a făcut ca pe poarta fabricii să plece confecții cu defecte. Acum s-au reorganizat cursurile de ridicare a calificării profesionale, s-au recrutat lectorii dintre cei mai bine pregătiți ingineri și tehnicieni. Vor fi organizate demonstrații practice la fiecare nou model ce intră în fabricație".

Tot din răspuns am desprins și măsurile luate de comitetul U.T.C. (majoritatea muncitorilor sînt tineri), care și-a propus să urmărească mai îndeaproape felul cum tinerii se preocupă de ridicarea calificării profesionale, cum frecventează cursurile de ridicare a calificării profesionale, acolo unde e nevoie fiind puși în discuția adunării generale U.T.C.

Ținînd seama că la calitatea produselor un rol deosebit îl au maiștrii, controlorii, s-a trecut la verificarea cunoștințelor profesionale ale acestora. Aflăm și un alt fapt îmbucurător. Fabrica de confecții din Focșani nu a avut în ultima vreme nici o reclamație și nici marfă returnată. În răspunsul Direcției generale a industriei de tricotaje și confecții la același articol sîntem informați că: „Materialul publicat ne-a ajutat. Calitatea produselor realizate de Fabrica de confecții din Focșani ne preocupă îndeosebi. Un grup de ingineri, tehnicieni s-a deplasat în fabrica respectivă pentru a sprijini activitatea de producție".

Următoarea scrisoare poartă antetul Uzinei „Steagul roșu" din Brașov și se referă la articolul: „Paradoxul unui bilanț" publicat în ziarul nostru. În răspuns se arată cîteva din măsurile luate aici pentru înlăturarea deficiențelor semnalate: S-au afișat la loc vizibil extrase din codul muncii, privind respectarea disciplinei muncii; în secții, colectivul de muncitori a discutat cu cei care absentează nemotivat, în ziarul de uzină, la stația de radioamplificare au fost, de asemenea, criticați.

Ne pare rău că nu putem publica și răspunsul comitetului U.T.C., care era vizat în articolul publicat, întrucît nu l-am primit. Îl așteptăm.

Ultima scrisoare poartă parafa secției comerciale a Sfatului popular al orașului Arad.

Articolul publicat sesiza faptul că în oraș, la chioșcuri, nu se găsesc vederi. Această situație era cunoscută atît de tovarășii de la secția comercială, cît și de organele P.T.T.R. Dar, conform nu știm căror hotărîri, în Arad poți să procuri vederi numai de la librării. La chioșcuri, pînă nu se epuizează ilustratele cu flori, din care există un stoc mare, nu vor fi puse în vînzare vederi.

Ne surprinde faptul că tovarășii care ne-au răspuns s-au declarat de acord cu acest mod „ușor" de a lichida stocul de ilustrate existent, în dauna cumpărătorilor. De aceea considerăm necesar să intervină de data aceasta Ministerul Comerțului Interior.

M. GHIȚULICĂ

„NĂZUINȚE"

Casa regională a creației populare din Ploiești a scos de sub tipar culegerea de versuri „Năzuințe".

Temele abordate de cei 23 de poeți, (22 tineri) sînt deosebit de variate. Rețin atenția poeziile „Acuarelă autumnală" de Nicolae Lemnaru, „Imagini de toamnă" de Toader Poiană, „Mînzul" de Tudor Stănescu, „Dezbatere intimă" de Nicolae Popescu, „Treceau adolescenții" de Florin Muscalu. Deosebite calități lirice demonstrează tînărul poet Constantin Brăiescu în „Dimineață de inovator".

VERONEL PORUMBOIU
corespondent voluntar

BLITZ

I-am întîlnit într-una din zilele trecute pe străzile orașului Lupeni. Nu coborîseră din pădure; sînt tehnicieni la Termocentrala din Paroșeni — secția electrică — și se numesc Gheorghe Martoi și Gheorghe Ardeleanu. S-ar putea să bată încă trotuarele în aceeași ținută... sălbatică. Nu se găsește oare nimeni să le ofere un bon pentru frizerie?! Costă doar 1 leu și 75 de bani.

Foto: N. ARSENIE

CE AŞTEPTAŢI PENTRU DESCHIDEREA FRONTULUI DE LUCRU – 1967 ?

DOCUMENTAŢIA TEHNICĂ

Constructorii unor mari obiective răspund la unison:

CE PREDĂ 1966 LUI 1967 ? — iată o întrebare devenită în prezent adevărat leit-motiv în relaţiile dintre proiectanţi, constructori şi beneficiari. Şi pe bună dreptate. Pînă ce capătul de coloană contabilă va purta inscripţia „1967" — cu subdiviziunea „trimestrul I", — a rămas mai puţin de o lună.

Care este acum, la începutul lunii decembrie situaţia documentaţiei tehnice ce trebuie predată constructorilor pînă la sfîrşitul acestui an, pentru a se asigura condiţii optime de realizare fără întreruperi a investiţiilor în anul 1967 ?

Am căpătat o primă imagine de ansamblu în urma unei convorbiri avută săptămîna trecută cu tovarăşul MIHAI IOV, director adjunct al Filialei oraş Bucureşti a Băncii de investiţii, care ne-a relatat :

Filiala noastră, ca unitate finanţatoare, a verificat în luna octombrie, printre altele, şi măsurile luate de beneficiarii de investiţii pentru asigurarea documentaţiei tehnice. Aceasta reprezintă pentru constructor problema numărul unu deoarece de ea se leagă toate celelalte.

Ideal ar fi ca proiectul să se predea constructorului „pachet", dar deocamdată acest lucru este mai greu de realizat, datorită unor vicii permanente în activitatea beneficiarilor — asupra cărora vom mai reveni — a insuficienţei capacităţi din unele unităţi de proiectare suprasolicitate la un moment dat, a întîrzierilor provocate de trimiterea spre avizare a unor studii incomplete şi altele.

În schimb, nu este deloc firesc ca documentaţia să fie dată de pe un trimestru pe altul. Experienţa a demonstrat că în toate cazurile cînd nu a fost asigurată documentaţia, aprovizionarea tehnico-materială s-a făcut după indicatori de plan, ceea ce a generat fie stocuri supranormative, care au creat greutăţi financiare organizaţiilor de construcţii, fie lipsa cantităţilor necesare în sortimentele cerute de volumul şi varietatea lucrărilor, factor care a avut o influenţă nefavorabilă în îndeplinirea planului de producţie. Fără proiecte predate la timp, constructorii nu-şi pot organiza producţia în mod ştiinţific. Cu alte cuvinte, documentaţia tehnică include şi factorul timp, care, în ultimă instanţă, înseamnă calitate, punerea în funcţiune la termenul fixat a noilor obiective, înseamnă bani.

Ce au constatat organele noastre de control? 1). Că majoritatea şantierelor care au lucrări în continuare şi deschid lucrări noi au la dispoziţie pînă în prezent o bună parte din proiectele de execuţie pentru trimestrul I ; 2). Că sînt serioase rămîneri în urmă în unele sectoare — construcţii de drumuri, telecomunicaţii, subantreprizele şantierelor chimiei, în unele unităţi ale Ministerului Energiei Electrice şi ale Ministerului Industriei Construcţiilor. 3). Că se mai dau dispoziţii de începere a lucrărilor fără ca finanţarea, care se deschide pe baza proiectului de ansamblu, să fie aprobată. Un exemplu în acest sens îl constituie Întreprinderea de construcţii-montaj Bucureşti, din Direcţia generală de construcţii şi montaje uzine chimice şi rafinării (D.G.C.M.U.C.R. a M.I.Ch.), care a ajuns la împrumuturi restante în valoare de circa 50 milioane lei.

Unii beneficiari au asigurat documentaţia tehnică pentru o serie de lucrări chiar şi la valori ce depăşesc volumul de lucrări planificate pentru anul viitor.

În schimb, Întreprinderea de construcţii drumuri, poduri şi de lucrări speciale în transporturi, din cadrul Ministerului Transporturilor Auto Navale şi Aeriene, nu are documentaţie asigurată decît pentru lucrările în continuare. Pentru 166 de lucrări noi, constructorul nu are nici un fel de documentaţie. Datorită nepredării la timp a documentaţiei, aproximativ 10 la sută din valoarea lucrărilor de construcţii ale Ministerului Industriei Construcţiilor nu vor avea condiţii optime de realizare. Nu au asigurată documentaţie decît în proporţie redusă — chiar şi pentru primul trimestru al anului viitor — Întreprinderea de construcţii montaj Bucureşti, Întreprinderea de instalaţii Bucureşti, ale M.I.Ch.

— *Cine se fac răspunzători de aceste întîrzieri ?*

— Constructorii sînt tentaţi să dea vina pe proiectanţi susţinînd că întîrzierea le aparţine sau, că ei predau spre avizare proiecte incomplete. Părerea noastră, care avem sub control şi 32 de unităţi republicane de proiectări, este că **partea de vină a proiectanţilor în ceea ce priveşte termenele de executare a proiectelor nu reprezintă decît foarte puţin în comparaţie cu aceea a beneficiarilor.** Şi acum revin la paranteza făcută mai înainte. Trebuie curmată prin orice mijloace poziţia anormală pe care o mai deţine încă beneficiarul în efortul de realizare a investiţiei. Tocmai de aceea constructorii nu se prea leagă de beneficiar, el jucînd în prezent un rol de „oarecare". Nu-i firesc, nu-i logic să fie aşa. **Beneficiarul trebuie să dispună de adevăraţi specialişti în construcţii şi instalaţii, competenţi, operativi, care văd mersul investiţiei în perspectivă,** pentru că, la urma urmei, el este titularul investiţiei, el are în mînă planul de stat al noii întreprinderi. Beneficiarul trebuie să fie cel mai interesat în crearea de condiţii constructorilor, deoarece răspunde în ultimă instanţă pentru orice întîrziere. Trebuie tras serios la răspundere atît beneficiarul direct cît şi ministerul tutelar.

Continuîndu-ne ancheta prin diferite unităţi beneficiare, de proiectare şi de construcţii am aflat pe lîngă unele cauze care duc la întîrzierea predării documentaţiei şi o seamă de aspecte care întregesc „cortegiul" de deficienţe pe care-l generează lipsa documentaţiei.

Un lanţ.. care-i leagă de mîini pe constructori

— Nu avem asigurată pînă azi, 24 noiembrie, decît 33 la sută din documentaţia necesară pe trimestrul I şi 20 la sută din ceea ce ne trebuie pentru tot anul — *ne spunea tovarăşul ing. NICOLAE IONESCU, directorul general al Întreprinderii de instalaţii-Bucureşti.* Astfel, nu am primit nimic din documentaţia pentru : instalaţia de metanol a Combinatului chimic Victoria, instalaţia de terilenă a Uzinei de mase plastice Iaşi, rafinăriile Brazi şi Piteşti, Fabrica de produse din sticlă Bucureşti şi altele. Or, ca să avem timp să studiem proiectul, să ne aprovizionăm cu cele necesare, avem nevoie de 5—6 luni. Facem noi acum nişte comenzi pe baza unor indicatori, dar nu totdeauna se potriveşc. Lucrăm cu materiale electrotehnice care se procură greu. Uzinele de specialitate lucrează pe loturi şi dacă am întîrziat numai o lună, pe urmă aşteptăm pînă la anul. Fabricile de aeroterme şi ventilatoare au capacitate limitată; dacă nu comandăm noi primii, comandă alţii, care nu au nevoie imediată dar sînt mai gospodari.

Şi necazurile se înlănţuie : nu ne putem organiza de la începutul anului. Sosirea cu întîrziere a documentaţiei ne obligă să „împingem" valorile de plan în trimestrele următoare şi ajungem în trimestrele III şi IV la un vîrf de producţie pe care cu greu îl putem executa. Avem nevoie de 3 000 de oameni în acest an. Dacă lucrurile ar merge bine, n-ar fi o problemă angajarea lor. Dar aşa, tocmai în toamnă vom fi nevoiţi să-i angajăm şi atunci se vor pune probleme organizatorice, de cazare etc ; lucrînd masaţi, se încurcă ; lucrările ies de calitate proastă. Din cauza instalatorilor, constructorii nu pot finisa şi intrăm din nou în iarnă.

Pe lîngă toate acestea, nici măcar capacitatea actuală nu o putem acoperi. Orientîndu-se după cantitatea de documentaţie existentă, ministerul ne-a fixat ca cifră de plan provizorie pe trimestrul I al anului viitor, o valoare care reprezintă doar a 10-a parte din aceea pe care trebuie să o realizăm în tot cursul anului. Mai mult, planul acesta este pe jumătatea celui pe care l-am putea realiza în primul trimestru cu forţele de care dispunem în prezent.

Aşa, da!...

Sînt receptivi proiectanţii la semnalele constructorilor ? Am căutat răspuns la una dintre cele mai solicitate organizaţii de proiectare — Institutul de proiectări pentru industria chimiei organice de bază şi petrochimiei (IPROCHIM).

— Conducerea institutului nostru a luat măsuri foarte energice pentru asigurarea documentaţiei anului viitor — *ne-a relatat tovarăşul ing. ERVIN BODNAR, directorul tehnic al institutului.* În faţa noastră stă sarcina de mare răspundere de a asigura documentaţia de execuţie pentru cele două mari obiective începute în acest an — Combinatul petrochimic Piteşti şi Combinatul chimic Rm. Vîlcea. În plus, alt obiectiv de mare importanţă care stă în atenţia noastră este Combinatul petrochimic Ploieşti. Pentru toate, în ciuda faptului că ducem lipsă de specialişti şi de spaţiu, am reuşit să predăm proiectele eşalonat, conform graficelor.

— *Ce măsuri au asigurat, în primul rînd, realizarea proiectelor în termenele contractate ?*

— În primul rînd, urmărirea foarte riguroasă, pe repere, a proiectării nu numai sub aspectul numărului de ore consumate, dar şi al stadiului fizic al lucrărilor. Apoi, a fost întărit controlul din partea şefilor de ateliere şi a conducerii, care acordă în permanenţă asistenţă tehnică proiectanţilor. Foarte utilă a fost pentru noi iniţiativa unui grup de proiectanţi tineri de a refolosi unele proiecte, acolo unde este cazul. Astfel, pentru Rîmnicu Vîlcea au fost refolosite turnurile de răcire cu tiraj natural, proiectate de I.S.P.E., au mai fost refolosite proiecte pentru magazii de materiale, depozite şi silozuri, ateliere mecanice etc. Alte măsuri care ne dau posibilitate de a urmări îndeaproape desfăşurarea proiectării sînt : evidenţa decadală a expedierii proiectelor şi raportarea la minister, o mai strînsă legătură cu beneficiarii şi constructorii chiar şi pe şantiere, analizele operative, sprijinul pe care îl dăm beneficiarilor în alegerea utilajelor.

Datorită acestor măsuri vom putea acoperi cerinţele marilor şantiere. De pildă, şantierului Combinatului chimic Rm. Vîlcea, care are de realizat în 1967 un plan de 280 milioane lei, îi va fi asigurat pînă la 31 decembrie — conform contractului — un stoc de proiecte pentru valoarea de 200 milioane, iar pînă la sfîrşitul primului semestru încă pentru 150 milioane lei.

— *Instalatorii se plîng totuşi că nu au documentaţie. Pentru instalaţia de fenol-acetonă, de la Combinatul petrochimic Ploieşti, nu primiseră, de pildă, absolut nimic cu toate că au un plan de 11 milioane lei.*

— E adevărat, am considerat iniţial că nu-i vor putea ajuta prea mult proiectele pe instalatori, dacă nu au front de lucru şi ne-am concentrat eforturile pe lucrările de construcţii-montaj.

La sugestiile beneficiarilor, la rîndu-le preşaţi de Întreprinderea de instalaţii Bucureşti, am accelerat în ultimul timp ritmul de proiectare pentru instalaţii. În ceea ce priveşte instalaţia de la Ploieşti, de care vorbeaţi, pînă la 28 noiembrie au fost executate proiecte de instalaţii în valoare de peste 16 milioane lei, aşa că, zilele acestea, instalatorii le vor primi de la beneficiari.

...Iar unii beneficiari dau din umeri

Valoarea lucrărilor de construcţii şi montaje planificate în anul viitor pentru dezvoltarea Uzinei „Republica" din Capitală atinge suma de 80 de milioane lei. La sfîrşitul lunii octombrie însă, din documentaţia necesară execuţiei lucrărilor în anul 1967 se contractaseră numai două treimi. Conform planului de măsuri stabilit în urma controlului Băncii de Investiţii, trebuia ca pînă la 25 noiembrie să se contracteze integral documentaţia. În ziua de 25 noiembrie ne-am aflat la uzină cu întrebarea :

— *S-au încheiat contractele ?*

Tovarăşul NICOLAE MINDĂLAC, inginer şef adjunct cu investiţiile, dă din umeri şi nu ne poate preciza dacă fuseseră sau nu încheiate toate contractele. Ne-am adresat atunci tovarăşului inginer VLADIMIR IAGHELLO, şeful serviciului investiţii, care a răspuns afirmativ :

— Totul e în regulă.

— *Bine, dar de ce a întîrziat contractarea ?*

— Nici eu nu ştiu ce să vă spun... În orice caz, stăm mult mai bine decît în anul trecut. Acum avem chiar documentaţie în plus la unele lucrări. Pentru hala de trăgătorie — fundaţii — aveam în grafic pînă la 10 noiembrie proiecte de 700 000 lei şi ne-au sosit în valoare de 1 250 000 lei. Din păcate nu ştim cine ne va executa construcţia metalică pentru noua hală.

— *De ce nu s-a luat legătura din timp cu furnizorii ? Din lipsă de proiecte. De ce au întîrziat proiectele ?*

— Pentru că — *ne spune tovarăşul ing. MINDĂLAC* — proiectarea a mers mai greu, datorită devansării cu un an a termenului de dare în funcţiune.

— Pentru că — *ne spune tovarăşul ing. IAGHELLO* — Institutul de proiecţări laminoare, neavînd capacitatea de producţie, a transmis lucrarea la IPROMET, care, pe baza unei aprobări din partea ministerului, a decalat termenele prevăzute iniţial în grafice. Astfel s-a întîrziat, lucrarea a fost puţin neglijată, am mai fost şi pe la Arbitrajul de Stat...

Nu putem afirma că tovarăşii din conducerea Uzinei „Republica" nu se ocupă de bunul mers al investiţiei. Dar dacă şi în activitatea de zi cu zi sînt asemenea diferenţe de păreri, sigur că treburile se vor încurca pe undeva, se va pierde firul acestui proces complex care este legat de activitatea atîtor întreprinderi şi instituţii : constructori, furnizori, proiectanţi, beneficiari. Nu tragem o concluzie, dar pe baza celor constatate la uzină, credem că ajutorul mai eficient al Ministerului Industriei Metalurgice ar avea efectul celui mai bun tonic...

O ţi pămîntul negru, dar nu-i... cenuşăreasă

În cursul anchetei noastre am dat de capătul unui fir care ne-a condus la „odiseea" unui studiu tehnico-economic. Acesta, întocmit pentru extinderea Întreprinderii „Energoreparaţii" Bucureşti de către Institutul de studii şi proiectări energetice ((I.S.P.E.), ca proiectant general, şi Institutul de proiectări pentru uzine şi instalaţii din industria construcţiilor de maşini (I.P.C.M.), ca proiectant de specialitate, a fost înaintat la 28 iulie spre avizare Comitetului de Stat al Planificării şi Comitetului de Stat pentru Construcţii, Arhitectură şi Sistematizare (C.S.C.A.S.). După numai două săptămîni, solicitanţii primeau, nu avizul, ci întreaga documentaţie restituită de cele două forumri în vederea completării. Partea tehnică a fost rezolvată. Cu toate acestea, nici pînă în prezent documentaţia nu a fost retrimisă la C.S.P. şi C.S.C.A.S., deoarece nu s-au obţinut formele legale pentru scoaterea din circuitul agricol a suprafeţei pe care urmează să se construiască obiectivul respectiv. Proprietarul terenului, cooperativa agricolă de producţie Dudeşti-Cioplea, căruia i s-a solicitat acordul la 7 septembrie, a răspuns negativ prin adresa nr. 1 766 din 20 octombrie. Iată cum s-au pierdut aproape 5 luni.

— Şi se vor mai pierde — *ne-a declarat preşedintele cooperativei agricole de producţie Dudeşti-Cioplea, tovarăşul CONSTANTIN N. STAN.* Noi nu vom da acest teren.

— *De ce ?*

— Pentru că ne dezorganizează complet. Suprafaţa solicitată se află în prelungirea centralei electrice Bucureşti-sud, cuprinzînd o fîşie lată de 200 metri şi lungă de 600. Deci 12 hectare. Vor fi desfiinţate două brigăzi şi un întreg sistem de irigaţii, tot terenul fiind legumicol. Curios este faptul că proiectantul — Institutul „Proiect" Bucureşti, a fixat acest amplasament fără să ne consulte şi pe noi. Şi nici beneficiarul. Nu sîntem specialişti în materie, dar nu era logic ca atunci cînd beneficiarul a primit acordul să se extindă în Dudeşti, să discute întîi cu noi ? Or, dînşii au venit cu proiectul în mînă.

— *Şi aveţi de făcut vreo propunere în acest sens ?*

— **Da. PROIECTANŢII SĂ NU ÎNCEAPĂ LUCRĂRILE LA DOCUMENTAŢIA TEHNICĂ, PÎNĂ CÎND BENEFICIARUL NU LE ADUCE APROBAREA LEGALĂ PENTRU TEREN.** Acum această aprobare constituie „faza a II-a" şi nu-i normal. Prea puţin se gîndesc proiectanţii şi constructorii la pămînt, pe care nu-l putem întinde ca pe o gumă, iar de acest lucru trebuie să se ţină seama. Eu, unul, nu înţeleg nici acum de ce pentru „vatra" viitoarei Uzine „Policolor" ni s-au cerut 18 hectare, iar pentru organizare de şantier încă... 19 hectare.

Şi aşa, lucrarea „Energoreparaţii", care va însuma în final 230 milioane lei, stă, iar planul pe anul viitor este periclitat.

Am discutat cu tovarăşul ing. ION IVAŞCANU, responsabil cu investiţiile la „Energoreparaţii".

— Aşa este, lucrarea nu-i gata — *ne-a spus dînsul* — iar noi ne „sufocăm" aici în bulevardul Mărăşeşti, avînd neplăceri cu „Sanepidul" şi cu organele de control al protecţiei muncii, care ne tot atrag atenţia că nu avem condiţii normale de lucru. Noi am crezut — de vreme ce există indicaţia C.S.P. pentru amplasare în zona CET Bucureşti-sud şi proiectantul insistă asupra acestui amplasament — că sînt deja stabilite nişte legături, la nivelul superior, cu agricultura. Aşa, însă, nu putem privi problema decît subiectiv : cooperativa are dreptate din punctul ei de vedere, dar şi noi avem nevoie de spaţiu, fiind unica uzină din ţară care produce piese de schimb pentru centralele electrice, comenzile fiind în continuă creştere şi ne mai putînd lucra normal în actuala situaţie.

Principala concluzie ce se desprinde în urma anchetei noastre este că, în majoritate, beneficiarii nu au insistat din vreme ca întreaga documentaţie tehnică pentru lucrările de investiţii ale anului 1967 să fie realizată pînă la 31 decembrie a.c., termenele prevăzute în contractele de proiectare fiind duse pînă la 1 aprilie 1967. Mai mult, nici pentru toate lucrările prevăzute a se executa în primul trimestru, nu există încă pe şantiere proiecte de execuţie.

Această stare de lucruri dezavantajează în primul rînd pe constructori, care vor fi nevoiţi să-şi increpească planul din lucrări mai puţin importante, vor adopta soluţii provizorii, empirice, pentru rezolvarea problemei aprovizionării tehnico-materiale sau pur şi simplu vor fi nevoiţi să păşească pe prima treaptă a neritmicităţii, prin executarea unui plan neacoperitor faţă de capacitatea de producţie pe care o deţin.

A rămas mai puţin de o lună pînă la sfîrşitul anului, iar trusturile şi întreprinderile de construcţii-montaj, instalaţii şi lucrări speciale au primit, aproape toate, planul pe 1967. Se impune ca, în timpul rămas, forurile tutelare ale organizaţiilor de construcţii care sînt în situaţia de a nu-şi putea îndeplini sarcinile în primele trei luni ale anului viitor, în primul rînd direcţiile generale de construcţii din Ministerul Transporturilor Auto, Navale şi Aeriene şi din Ministerul Poştelor şi Telecomunicaţiilor, direcţiile generale de construcţii-montaj din Ministerul Industriei Construcţiilor şi Ministerul Energiei Electrice, D.G.C.M.U.C.R. din Ministerul Industriei Chimice — să intervină direct la conducerile ministerelor beneficiare pentru lichidarea rămînerilor în urmă în predarea documentaţiei tehnice de execuţie aferentă trimestrului viitor. Este vorba în principal de Ministerul Industriei Alimentare, Ministerul Industriei Metalurgice, Ministerul Industriei Uşoare, Ministerul Petrolului, direcţiile regionale ale transporturilor auto, ale P.T.T.R. etc. Orice altă întîrziere sau decalare de termene pot duce pe de o parte la grabă în activitatea de concepţie şi proiectare, cu neajunsurile-i inerente, iar pe de altă parte la serioase greutăţi de ordin material şi financiar în activitatea constructorilor.

Considerăm, de asemenea, ca necesară luarea unor măsuri mai energice din partea conducerii Ministerului Industriei Chimice pentru a determina Direcţia generală de construcţii şi montaj uzine chimice şi rafinării (D.G.C.M.U.C.R.) să transmită întreprinderilor în subordine sarcinile de plan NOMINALIZATE pe trimestrul I—1967.

În relaţiile proiectant, constructor, beneficiar, există, fireşte, şi experienţă bună, cum mai există de altfel şi carenţe ce pot fi remediate. Ancheta noastră a scos la iveală doar cîteva. De aceea, solicităm în continuare păreri ale conducătorilor de întreprinderi beneficiare şi de construcţii, proiectanţilor, tinerilor ingineri şi tehnicieni de pe şantiere, diriginţilor de şantiere, economiştilor în legătură cu ce s-a făcut, dar mai ales ce trebuie şi ce se poate face pentru ca documentaţia tehnică să ajungă la frunturile de lucru la timp şi în condiţii de calitate ireproşabile.

Pagină-anchetă realizată de
Ing. ARTUR IOAN

Scrimă, Canotaj, Baschet, Box, **MARȚI** Oină, Șah, Popice, Ciclism, Polo, Tenis, Natație, Box, Tir, Șah, Fotbal, Handbal, Volei,

SPORT

ORA DE EDUCAȚIE FIZICĂ

PERSONALITATEA PROFESORULUI

De la bun început ținem să facem mențiunea că în raidul nostru prin regiunile Argeș, Brașov, Cluj și Ploiești, în această lungă călătorie, însumînd aproape 2 000 km de drumuri pe întinsul podișului transilvan, pe văile Oltului și a Prahovei, *am avut revelația adevăratului profesor de educație fizică, dascăl și pedagog, acel om optimist și animator care conduce, dirijează complexul proces pedagogic al cărui obiectiv central îl constituie dezvoltarea fizică armonioasă a copiilor, întărirea sănătății lor, formarea și perfecționarea cunoștințelor, priceperii și deprinderilor de mișcare și a calităților fizice necesare atît pentru muncă și recreație cît și pentru activitatea sportivă, pentru formarea calităților morale și de voință ale tinerilor. Și tot el este de obicei acela care declanșează, de multe ori pentru toată viața, pasiunea pentru sport a elevilor.*

De 14 ani, Ștefan Florea predă ore de educație fizică la liceul din Călimănești și animează întreaga viață sportivă a orașului. Munca lui neobosită a cules roade frumoase, unanim apreciate. Școala a început să-și formeze tradiții în diferite discipline sportive. Aproape 700 de elevi, practic toți elevii școlii sînt pasionații stadionului. Școala are echipe campioane de juniori pe raion sau regiune la handbal, volei, aruncători de suliță, atleți de perspectivă ca Aurel Berbecea al cărui record de 1,94 m la înălțime promite mult. *Spiritul întreprinzător și simțul gospodăresc, trăsături statornice și bine definite în profilul acestui dascăl, se materializează în bazele sportive construite în incinta școlii și în buna lor întreținere. Aici, la liceul din Călimănești au intrat în tradiție concursurile atletice la sfîrșit de săptămînă — propunere a profesorului Ștefan Florea — al căror scop, după cum ne-a declarat el însuși „este de a stabili campionii, de a verifica evoluția performanțelor, gradul lor de creștere și toate laolaltă de a constitui o emulație în rîndurile elevilor, de a naște pasiuni și ambiții".*

Dar cîți dintre profesorii întîlniți, ale căror pasiuni și inițiative, rezultate și proiecte le-am notat în bloc-notesuri, nu ar trebui pomeniți aici. La o altă răspîntie a drumului nostru, și anume la Colibași, tînărul profesor Constantin Mosoia, a introdus exercițiile corective. Deoarece elevii grupului școlar de aici se pregătesc să muncească în uzine și fabrici, pune un accent mai mare pe atletica grea: lupte, box, haltere etc., sporturi specifice, adaptate pentru procesul de producție și care se bucură de adeziunea totală a tuturor celor aproape 600 de elevi. Profesorul Vasile Boldiș, de la Liceul „Gh. Șincai" din Cluj, a inițiat concursuri de tetratlon pentru o selecționată a școlii. *Aici am întîlnit și o experiență bună privind colaborarea profesorului de educație fizică cu părinții — este un secret care trădează lipsa „scutiților" — stimulează pregătirea profesională prin faptul că nu-i primește în echipele școlii pe cei care au note sub 7, organizează la finele fiecărui an o anchetă pentru cei mai buni 10 sportivi ai liceului, ține la zi acel tabel cu recordurile atleților școlii...*

Într-alt colț de țară, undeva în creierul Apusenilor, mai exact în comuna Arieșeni, un alt profesor, proaspăt absolvent, caută forme și acțiuni interesante de propagandă sportivă, de atragere a masei tineretului la practicarea sportului. În această comună, o așezare cu casele răspîndite pe pitoreștile plaiuri moțești a sosit acum doi ani Alexandru Sanislav. Acolo sus, în inima Țării de piatră, nu se juca fotbal, volei. Cu atît mai puțin se poate vorbi de atletism, box, haltere, tenis. Tînărul profesor a început mai întîi cu „munca de lămurire", cu lecții teoretice, apoi cu demonstrații practice ca să ajungă astăzi să aibă echipe și terenuri de fotbal și volei. Se organizează meciuri între „reprezentativele" comunei Arieșeni și celelalte din comunele megieșe: Gîrda, Albac, Scărișoara. Sportul a „contaminat" toți tinerii din sat: nu există unul bunăoară, să nu joace șah. *Munca neobosită a profesorilor de educație fizică a făcut din Valea Arieșului un leagăn al sportului de performanță. De aici s-au ridicat schiori care au cucerit titluri naționale. Echipa de volei a comunei Albac, de exemplu, activează în campionatul regional. Nu mai vorbim de fotbaliștii și atleții pe care i-a dat Țara Moților, cîndva un colț de țară unde un asemenea domeniu de activitate, ca sportul, nu era cunoscut. Descifrăm în aceste realizări, în chip firesc și aportul „dascălilor de sport".*

Nu este mai puțin adevărat că în documentarea noastră am întîlnit și alte aspecte care nu onorează familia adevăraților profesori de educație fizică: unii care nu depun interesul, nu răspund conștiincios sarcinii fundamentale pe care o au: aceea de a asigura o dezvoltare corespunzătoare tinerilor, să le formeze calități fizice și deprinderi motrice care să-i facă apți pentru muncă și viață, să crească oameni cu un profil moral și fizic pe măsura cerințelor societății contemporane. Alții nu se ocupă de activitatea sportivă extrașcolară, se lasă înduioșați de argumentele părinților care încearcă să-și sustragă copiii de la ora de educație fizică și sport cedează orele altor colegi pentru pregătirea suplimentară la alte discipline, sau organizează acțiuni patriotice în timpul orelor de educație fizică.

Articolul de față, sperăm să dea naștere la reflecții de conștiință, să determine priviri retrospective care să definească modul în care profesorul de educație fizică se achită de propriile lui îndatoriri sociale. Cîștigul comun am vrea să se concretizeze printr-un start din ce în ce mai bun, în fiecare acțiune, o pornire pasionantă, entuziastă și hotărîtă, spre lucruri bune, majore, care să solicite plenar competența, capacitatea și experiența profesorului.

VASILE CĂBULEA

DINAMO ÎN FINALA C.C.E. LA POLO

Duminică seara, la Genova, echipa de polo pe apă Pro Recco a învins cu 3—2 (0—0, 1—1, 1—0, 1—1) pe Dinamo București în cel de-al doilea meci din cadrul semifinalelor „Cupei campionilor europeni". Jucătorii dinamoviști care au cîștigat cu 4—2 la București, au obținut dreptul de a evolua în finală. În ultimul meci, care va decide pe cîștigătoarea trofeului, Dinamo va întîlni învingătoarea meciului de baraj Dynamo Magdeburg — Partizan Belgrad, care va avea loc la sfîrșitul săptămînii în bazin neutru, probabil la Budapesta.

LA PORȚILE MONDIALELOR

Între 15—29 martie 1967, la Viena, vor avea loc campionatele mondiale de hochei pe gheață, la care — după cum se știe — va lua parte, în grupa B, și reprezentativa țării noastre.

Cum vor decurge pînă atunci pregătirile jucătorilor români? În primul rînd trebuie subliniat faptul că anul acesta vacanța hocheiștilor a fost mai scurtă. În timpul verii, componenții lotului A, precum și cei de la „tineret" și „juniori", au lucrat intens pentru dezvoltarea pregătirii fizice generale și specifice. Startul oficial în noua ediție a campionatului republican s-a dat, după cum se știe, la începutul lunii noiembrie. Întrecerea celor mai valoroase formații ale țării (Steaua, Dinamo, Agronomia Cluj, Voința M. Ciuc, Politehnica Buc. și Tîrnava Odorhei) se desfășoară de-a lungul a patru „manșe".

În legătură cu primele etape ale actualului campionat se remarcă comportarea mai bună a echipelor (în special Steaua și Dinamo) care au luat contact cu gheața mai devreme decît celelalte.

Din culisele pregătirilor hocheiștilor noștri

Firește că ediția actuală a campionatului republican se desfășoară sub „imperiul" pregătirilor pentru mondiale. La 12 februarie competiția va lua sfîrșit, după care (16-20 februarie) se va da startul în „Cupa României". În aceeași zi (20 februarie) va începe turneul final al campionatului de calificare.

În pauzele dintre competițiile interne hocheiștii vor fi supuși unor severe examene internaționale în vederea campionatului mondial. Pînă la începerea campionatului mondial echipa României are următorul program competițional: *decembrie:* România—Italia (la București), România—R. D. Germană, urmează un turneu în Austria, R.F. Germană, Italia și Iugoslavia (sfîrșitul lunii decembrie); *ianuarie 1967:* România—Ucraina (la București); turneu în U.R.S.S. După aceasta se va desfășura tradiționala competiție „Cupa București", la care vor fi prezente echipele București I și II, Selecționata de tineret, reprezentativa Poloniei, echipa A.S. Innsbruck și o formație din U.R.S.S. Maratonul internațional al hocheiștilor noștri continuă și în luna martie: România—R. F. Germană (la București), apoi partide de verificare cu echipe de club din Cehoslovacia sau U.R.S.S. În sfîrșit, plecarea la Viena...

— S-a alcătuit, în linii generale, lotul reprezentativ?

Lotul se conturează de pe acum, ne spune antrenorul *Ion Tiron*. Seria B în care vom lupta la campionatul mondial este foarte dificilă. Echipele Poloniei, Norvegiei, Elveției, Italiei, Iugoslaviei, Ungariei, Austriei sînt bine cotate în arena internațională. Dintre acestea se detașează selecționatele Norvegiei, Poloniei și Elveției, care au concurat deseori în grupa celor mai puternice formații din lume. Vă imaginați, deci, cît de grea va fi misiunea hocheiștilor noștri. Tocmai de aceea, împreună cu antrenorii Flamaropol și Zografi ne-am oprit asupra unui prim lot de jucători: Dumitraș, Crișan, Varga, Ionescu, Czaka, Pop, Făgăraș, Calamar, Szabo I și II, Bașa, Florescu, Ștefan, Tarciu, Moiș, Biro, Stefanov, Pană. Dar, porțile lotului continuă să rămînă deschise... De aceea „schimbul de mîine" este acum în centrul atenției noastre.

R. CĂLĂRĂȘANU

LA SFÎRȘIT DE SĂPTĂMÎNĂ — ÎN DRUMEȚIE

Sîmbătă seara din București au plecat pe numeroase trasee turistice, sute de tineri cu trenurile sau cu autocamioanele „O.N.T. Carpați". Am însoțit unul din grupurile de excursioniști tineri de la Uzina de mașini electrice și Fabrica de confecții și tricotaje înregistrînd pe pelicula filmelor, numeroase imagini din această drumeție extraordinar de frumoasă și instructivă. Ghidul excursiei, operatorul GELU BRENCO de la studioul „Al. Sahia" ne prezintă una — urmînd ca într-unul din numerele viitoare ale ziarului să publicăm și altele împreună cu reportajul nostru.

PE SCURT

• *Duminică dimineața amatorii de box din Capitală și-au dat întîlnire la sala Floreasca. Aci a avut loc inaugurarea turneului final al campionatului de box pe echipe, prin disputarea mult așteptatelor partide dintre pugiliștii echipei Dinamo și cei ai selecționatei regiunii Galați. Victoria a revenit, în final, formației bucureștene, mult mai omogenă, cu 16—4. Dintre dinamoviști cel mai mult au plăcut Crudu, Antoniu și Monea, iar dintre gălățeni Mihai Aurel, Vasiliu și Cojan, care l-a înfruntat cu o mare ambiție pe Mariuțan. Întrecerile turneului final continuă toată săptămîna.*

• *Derbiul campionatului republican de volei masculin, disputat duminică la Galați între formația locală Politehnica și Rapid București s-a încheiat cu victoria gazdelor învingătoare cu scorul de 3—0 (15—10, 15—11, 15—11). În urma acestui rezultat Politehnica Galați a trecut pe primul loc în clasament fiind singura echipă neînvinsă pînă în prezent.*

Alte rezultate: Petrolul Ploiești—Steaua București 1—3; Tractorul Brașov — Minerul Baia Mare 3—0; Politehnica Brașov — Politehnica Timișoara 3—0; Alumina Oradea — Viitorul Bacău 3—2.

• *Miercuri seară cu începere de la ora 19.30, sala Floreasca din Capitală va găzdui întîlnirea de baschet dintre echipele masculine Steaua București și Slavia Praga, contînd pentru turul doi al „Cupei campionilor europeni".*

• Sîmbătă la Cluj în cadrul „Cupei campionilor europeni" la tenis de masă echipa C.S.M. Cluj, deținătoarea trofeului va întîlni formația C. S. Union Paris. Antrenorul Paneth a selecționat pentru acest meci pe Dorin Giurgiucă, Radu Negulescu și Adalbert Rethi.

Tot sîmbătă însă la Viena în cadrul aceleiași competiții echipa feminină Progresul București (Maria Alexandru, Carmen Crișan, Victoria Jandrescu) va întîlni formația locală Polizei.

(Agerpres)

Deși n-a obținut victoria în fața lui Mariuțan, gălățeanul Ștefan Cojan a evoluat curajos și cu dezinvoltură.

Foto: VIOREL RABA

ISPRĂVILE LUI BACHUS

MICRO-FOILETON

Licoarea lui Bachus modifică orice. Pînă și regulamentul de fotbal. O să vedeți.

În regiunea București se desfășoară un campionat de fotbal care reunește 24 de echipe, repartizate în două serii. În sezonul de vară, amatorii de sport din localitățile Fundeni (raionul Oltenița) și Arcuda (raionul Răcari) au avut o plăcută surpriză. Echipele lor au promovat în campionatul regional de fotbal. Aceasta presupune, firesc, că ele au subscris să respecte regulamentul competiției. De altfel, cele două formații s-au prezentat la toate jocurile campionatului regional, ediția 1966—1967, avînd, în general, o comportare meritorie. Iată, însă, că a venit și penultima etapă a XI-a, care a produs... o istorică răsturnare a regulilor regulamentului de joc. Formațiile din Fundeni și Arcuda s-au întîlnit într-o partidă directă, decisivă, pe terenul echipei din Fundeni. Și a început jocul. Prima repriză s-a disputat într-un tempo rapid și scorul era favorabil, cu 1—0, echipei oaspete. A urmat pauza regulamentară de 15 minute. Ei, aici e aici: pauza, s-a dovedit un minunat sfetnic. Între timp, afară a început o ploaie măruntă și rece de toamnă. Nu se știe cum Bachus, tam-nesam, a adus niște ocale cu licoare din producție nouă. Fără să mai aștepte, componenții celor două echipe s-au repezit să cinstească venirea pe pămînt a zeului. Ei dar ce te faci, acum, cu repriza a doua?

Și, iată că oaspeții au găsit o soluție: „Noi conducem cu 1—0 și putem cîștiga, fiindcă sîntem mai buni. Dar, la ce bun să mai jucăm și repriza a doua? Afară plouă și e rece iar aici e bine și cald și vinul ne dă... binețe! Așa că, propunem să cădem la pace. Mai aduceți niște licoare de-a lui Bachus și continuăm repriza secundă în sala de mese".

Propunerea a surîns de îndată echipei gazdă ca și arbitrului principal Ștefan Stan, din Giurgiu, delegat să conducă meciul. Și așa s-a întîmplat că acest „cavaler al fluierului" a consemnat în foaia de arbitraj un rezultat egal 1—1 (0—0), făcînd „K. O" regulamentul jocului de fotbal. Apoi, a început o „întrecere pasionantă" cu paharele cu vin, care a continuat pînă tîrziu. Firește, acum, finalul sau mai bine-zis repriza a doua urmează să se „dispute" la comisia regională de fotbal, care va trebui să sancționeze exemplar pe „eroii" și „inovatorii" regulamentului competițional.

S. SPIREA

CIUDATA DISPARIȚIE A UNEI DISCIPLINE

Prin îmbinarea celor cinci ramuri de sport atît de diferite între ele, pentatlonul modern se deosebește de celelalte probe sportive deoarece poate asigura cu adevărat o pregătire multilaterală tineretului. Un pentatlonist practică scrima, călăria, tirul, înotul și atletismul, discipline sportive cu efecte dintre cele mai directe asupra pregătirii fizice generale și sănătății tînărului.

Pentatlonul modern, denumit pe bună dreptate sportul celor cinci... sporturi, a fost introdus ca disciplină olimpică în anul 1912. De atunci el a cunoscut pe plan mondial o dezvoltare neîntreruptă și o popularitate crescîndă, fapt care a făcut ca în prezent forul internațional — U.I.P.M. — să numere peste 40 de Federații naționale afiliate între care și cea din țara noastră. Amploarea programului competițional pe plan internațional a dus la înființarea, pe lîngă întrecerile din cadrul jocurilor olimpice și campionatul mondial rezervate seniorilor, a campionatului mondial și european de juniori.

La noi în țară, pentatlonul modern a fost introdus ca o nouă ramură sportivă în 1953. Munca, în condiții dificile inerente ca deobicei primilor pași, a adus și suficiente argumente în favoarea extinderii acestei discipline sportive. Aș vrea să mă refer doar la două: popularitatea și interesul de care s-au bucurat competițiile de pentatlon în rîndul tinerilor și performanțele realizate, care ne îndreptățeau să constatăm că tinerii sportivi care alcătuiau lotul reprezentativ aveau frumoase perspective. Sprijinul și atenția de care s-a bucurat această disciplină sportivă în perioada anilor 1954—1961 s-a materializat printr-un valoros loc VI la Olimpiada de la Melbourne, prin locul VII la trei ediții ale campionatelor mondiale și locul II la Spartachiada militară internațională. Frumoasa ascensiune s-a oprit însă aici. Pentru că în ultimii ani am mai putut înregistra doar prezențe sporadice și nesemnificative la marile confruntări (prin „unicul" Gh. Tomiuc) culminînd cu excluderea de-a dreptul spectaculoasă dar ciudată și nedorită a acestei ramuri sportive din calendarul competițional sportiv intern al anului 1966! Situația este cel puțin stranie și firește, îndeamnă la reflecții.

În urmă cu cîțiva ani puteam vorbi despre numeroase secții în cadrul cluburilor Steaua, Știința București, Victoria, Progresul, Recolta, Voința Sibiu, ASA Cluj, Dinamo Oradea, ASA Craiova, ASA Brașov. Astăzi, cu excepția clubului Steaua, în nici unul dintre cluburile sus amintite nu mai poate fi vorba despre o activitate cîtuși de puțin stabilă la această disciplină olimpică. Toate secțiile au dispărut, rînd pe rînd, prin lipsa de interes și preocupare a conducerilor cluburilor respective care au privit pentatlonul modern ca un sport ce ridică prea multe probleme tehnico-organizatorice și, cum se justificau, dă prea multă bătaie de cap! Într-adevăr, nu este prea ușor să le rezolvi. Dar de aici și pînă la a-l exclude din calendarul sportiv...

Programul competițional intern, pînă la un anumit moment, s-a dovedit a fi bine întocmit, satisfăcînd atît cerințele angrenării unui număr cît mai mare de tineri prin concursurile de masă de triatlon și cvadriatlon, cît și cele legate de obținerea unor rezultate de valoare prin concursurile de pentatlon modern. Credem că reducerea din programul competițional central tocmai a competițiilor de masă care se organizează fără a necesita o bază materială specială, a contribuit în cea mai mare măsură la frînarea dezvoltării și popularizării acestui sport. S-au elaborat planuri de perspectivă urmărind mai buna pregătire a sportivilor și creșterea de noi cadre. Rezultatele acestei pregătiri ar fi fost astăzi altele dacă nu ar fi existat dificultăți legate de asigurarea materială a procesului de antrenament și, în ultimă analiză, dacă însuși Consiliul General al UCFS și federația de specialitate ar fi manifestat cît de cît preocupare pentru această disciplină sportivă. Faptul că unele baze sportive au fost puse la dispoziție neutilate și la ore necorespunzătoare, precum și lipsa unor materiale specifice au creat greutăți în desfășurarea normală a programului de pregătire.

Reducerea treptată a calendarului competițional intern prin scoaterea concursurilor de triatlon a lipsit prima garnitură de rezerva de tineret. Fără această rezervă, pentatlonul nostru s-a autocondamnat: el a fost tratat cu indiferență de către cluburi, campionatele naționale din ultimii doi ani au fost veritabile improvizații, iar de aci și pînă la desființare n-a mai fost decît un pas.

Se pare că a fost mai simplă această „suprimare" decît măsuri hotărîte să readucă pe linia de plutire această ramură sportivă. Așa se face că astăzi, în loc să putem vorbi despre tradiții, despre o activitate menită să atragă tineretul la practicarea acestui complex sport utilitar, sîntem nevoiți să-i consemnăm dispariția și grație unor intervenții ale Consiliului General al UCFS, pe care le așteptăm și le dorim hotărîte să începem eventual cu... începutul, ca acum 13 ani...

Prof. ION MUREȘANU
șeful cabinetului metodic al clubului sportiv „Steaua"

Magda Borcea, elevă în clasa a XI-a la Liceul „Mihai Viteazu" din București, a cîștigat cu 540 puncte proba de armă liberă a campionatului Capitalei

● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ZILNIC ● Știri interviuri reportaje ● Știri interviuri reportaje ● Știri

INFORMAȚII

FIȘA DE PONTAJ A REPORTERULUI

TOVARĂȘE DIRECTOR AL I.T.B.

Ieri dimineață, la orele 6,45, pe linia tramvaiului 17, din cauza aglomerației (pentru că tramvaiul a venit cu mare întîrziere) o femeie a leșinat. Vă aducem acest fapt la cunoștință și ne cerem scuze că trebuie să revenim asupra notei publicate în ziarul nostru de miercuri 30 noiembrie. Între orele 6—7, dimineața, 15—16, la prînz, 19—20, seara, liniile tramvaielor 5, 12, 17, 20, 23 (dacă doriți, vă oferim zilnic o listă completă) și ale mașinilor 37, 41, 81, 82 sînt foarte aglomerate. De ce? Întrebarea v-am adresat-o și în nota publicată în ziar. Poate că vă va fi adresată și de Sfatul popular al Capitalei; pentru orice eventualitate, v-am pregătit și un răspuns: la I.T.B. scrîrțîie ceva.

LACĂTUL „MEMORIAL"

Rîmnicu Vîlcea. Strada Știrbei Vodă nr. 18. Reține atenția, pe clădirea de la această adresă, o placă: „Casa memorială Anton Pann. Monument de cultură nr. 2177".

Vrem să intrăm înăuntru. Ne întîmpină la ușă un lacăt. Aflăm că acesta ruginește aici de doi ani. Ce spun de aceasta gospodarii orașului (a se citi Sfatul popular orășenesc, Comitetul pentru cultură și artă). Parafrazîndu-l pe bard, am spune: „De la Vîlcea adunate și-napoi la Vîlcea date" (... spre rezolvare).

I. A.

„PENTRU PALME NU PRIMESC SCUZE"

— Tovarășe responsabil, locul de pe biletul meu este ocupat de altcineva.

— ???

Cîteva perechi de palme răsună pe obrazul solicitantului.

Scena a avut loc acum cinci zile la cinematograful „Lumina" din Capitală. Autorul palmelor — Vasile Popa, responsabilul cinematografului „Norocosul", elevul Manolīu de la Liceul „Mihail Sadoveanu", cu bilet în regulă.

Regretînd „confuzia", a doua zi, responsabilul și-a prezentat scuzele... de rigoare. „Pentru palme nu primesc scuze" — i-a răspuns sec elevul în cauză. Alt răspuns nici nu merita.

M. V.

MĂNUȘA A FOST ARUNCATĂ

Dialog curent, de cîteva zile, în unele magazine din Capitală:

— Mănuși căptușite de damă aveți?

— Nu! — vine prompt răspunsul.

— Veți primi curînd?

— Nu știm — ridică din umăr vînzătorul.

Poate știe atunci direcția comercială a Sfatului popular al Capitalei. Sau poate industria producătoare de asemenea obiecte. Oricum, mănușa a fost... aruncată. Așteptăm răspunsul.

C. P.

FANTEZIE... REGIZORALĂ

Am apreciat deseori fantezia regizorilor de la televiziune. Duminică în spectacolul „S-a întîmplat pe gheață", fantezia acestora a pus la grea încercare cîntăreții care, știau ori nu, trebuiau să... patineze. Nu știm ce proprietăți magnetice are gheața, dar și cîntăreții și spectacolul au avut pe parcurs vizibile... căderi.

P. C.

P.S. În cazul repetării formulei regizorale, propunem să fie angajați mai mulți „salvamari".

La laboratorul regional București de controlul semințelor, primăvara este încă de pe acum în actualitate...

Foto: AGERPRES

ACTUALITATEA

DELEGAȚIA P.C.R. S-A ÎNAPOIAT DE LA BUDAPESTA

Luni dimineață s-a înapoiat în Capitală, venind de la Budapesta, delegația Partidului Comunist Român, care a participat la lucrările celui de-al IX-lea Congres al P.M.S.U.

Din delegație au făcut parte tovarășii Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, conducătorul delegației, Aurel Duca, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului regional Cluj al P.C.R., și Dumitru Turcuș, membru supleant al C.C. al P.C.R., ambasadorul țării noastre la Budapesta.

La sosire, în Gara de Nord, delegația a fost întîmpinată de tovarășii Alexandru Drăghici, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Petre Blajovici, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Virgil Trofin, secretar al C.C. al P.C.R., Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., membri ai C.C. al P.C.R., miniștri.

Au fost prezenți Sandor Argyelan, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R. P. Ungare la București, și membri ai ambasadei.

(Agerpres)

FESTIVALUL FILMULUI LA SATE

Duminică a început în întreaga țară, Festivalul filmului la sate.

Prima etapă a festivalului, 4 decembrie 1966 — 8 ianuarie 1967 — a fost inaugurată în aproape jumătate dintre cele 6 000 de cinematografe sătești unde au rulat peste 40 de filme artistice românești și străine, numeroase documentare și filme de scurt metraj pe teme agrozootehnice. În această zi numeroase caravane cinematografice au pătruns spre localitățile mai izolate.

Încă din prima zi a festivalului au fost organizate în numeroase localități „Zilele filmului românesc" și s-au ținut prelegeri despre istoria și realizările celei de-a 7-a arte în țara noastră.

(Agerpres)

CĂLĂTORIND PRIN SIBERIA

O scrisoare însoțită de fotografii, multe dintre ele avînd drept fundal armonios peisajul somptuos din preajma lacului Baical, m-a îndemnat să rechem un timp nu tocmai îndepărtat, amintindu-mi popasul făcut în prag de iarnă tăioasă, pe meleaguri siberiene. Mi-amintesc că printre numeroasele promisiuni ce mi le făceam — străbătînd cu viteze nebănuite vastități spațiale, traversate altădată de către Spătarul Milescu prin mijlocirea unor pitorești și lente mijloace de transport — era și cea a unei întîlniri cu mestecenii siberieni, „personajele lirice" ale poeziilor unor autori ce-și mlădiau din lecturi, nostalgia versurilor, „personaje lirice" care — dominînd pînzele multor reputați pictori — luminează sălile Tretiacovului, ca niște neliniștite făclii albe. Întîlnirea dorită a avut, desigur, loc, și mă simt legănat și acum de un peisaj de mesteceni, solemn și uluitor în simetria lui albă, desăvîrșită în coroane molcom adiate, ca-ntr-un rotund balet de argint. Și nu departe de acest dans veșnic al naturii, aud, murmurînd, apele limpezi ale Baicalului, continuînd în unde imperceptibile dansul mestecenilor...

Suprapun peste această imagine pe care am răpit-o s-o port pînă-n departe (întotdeauna jefuim cu privirile însetate natura care rămîne impasibilă în minerala ei alcătuire vegetală) chipurile dolofane ale micuților siberieni de la grădinița „Clopoțelul" din Jeleznogorsk, gazde de o rară ospitalitate. Am vizionat într-un decor original — camere împodobite cu jucării de tot felul — un minunat spectacol artistic. Olea, cu ochi vii, îndrăzneț din cale afară, s-a răstit la niște cuvinte dintr-o poezie a cărei melodivitate am bîiguit-o printre vreo două pauze pe care, totuși, s-a răzut nevoit să le facă. Corul celor de 5 ani (grupa mare, vă rog!) ne-a explicat cu răbdare că toamna aduce, ca pretutindeni, roadele dulci ale pomilor. Dereveaskin Mișa, Solovioe Jenia, Sașa Gorski, Igor Verașkin și colegii lor, și-au unit vocile într-un cîntec al tuturor vîrstelor: „Să fie întotdeauna în lume soare. / Întotdeauna să fie cerul, / Întotdeauna să fie mama..."

Spre final, un mic incident: Fotoreporterul care ne însoțea a „dărîmat", din greșeală, noul pod, abia înălțat de constructorii din grupa celor de 5 ani. Micii constructori s-au supărat pe stîngăcia oamenilor mari, apoi au scuzat-o, înțelegători. Deh, s-au emoționat!, și-or fi zicînd ei. Cînd am hotărît să ne despărțim s-au apropiat de materialul de construcții risipit și au început din nou, cu răbdare, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, să înalțe podul. Fericit simbol și anticipație scrisă în acea seară de iarnă, într-o cameră a grădiniței „Clopoțelul" de cei mai tineri locuitori ai tînărului oraș Jeleznogorsk, cu 15 000 locuitori, oraș în care, la începutul lui 1959 se construia prima clădire cu două etaje, iar în 1962 se nivela locul, vîrîndu-se mustiă, ultima baracă.

Prin aceste părți fiecare loc are legenda sa, legendă, desigur, de dată recentă. „Bătrîna" stațiune pentru geologi, Stanța Korșunova, a cedat înfățișata numelui nou pe care-l poartă azi orașul Jeleznogorsk. Doar pe o tablă indicatoare veche, ca semn de aducere aminte a ceea ce a fost, se mai păstra, lîngă gară, vechiul nume. Și trenurile siberiene care opresc pentru cîteva minute salută la plecare, oftînd respectuos, amintirea „bătrînei" Korșunova, ca apoi să izbucnească într-un ton triumfal cînd li se reflectă în ferestre silueta încă la roșu a combinatului de îmbogățire a minereurilor.

Pe aici, în secolul 17, au trecut vestiți căutători de aur, mulți din ei pierzîndu-și viața și numele în adîncurile de nepătruns ale taigalei. Au descoperit minereurile de fier întîmplător, dar secole întregi s-au ferit să dea de știre țarismului. Exilat, nu departe de acest loc, în Limsk, Radișcev a trimis să se verifice existența minereurilor. Adeverindu-i-se ipoteza a cerut guvernatorului Irkutskului să dea cîteva zeci de ruble pentru a deschide construcția unei uzine. Este sugestivă și merită să fie menționată o rezoluție pusă de Pavel, fiul Ecaterinei a II-a, pe asemenea propunere: „Nu ne trebuie! E departe"...

Primul tren a trecut prin Stanța Korșunova abia în 1953. Și, în temelia orașului, în istoria locurilor din împrejurimi au început să se înscrie legendele. Nu departe de Jeleznogorsk se află o altă localitate. Tatianovska, renumită pentru rezervele de minereu. Numele localității — ce gest romantic! — se datorează unei fetițe, acum în vîrstă de 15 ani, primul copil — fiică a unui geolog — care s-a născut în acest loc al taigalei. Se numește Tatiana Stepanovna.

Tot în aceste părți, între Taișet și Abacan, a început cu peste zece ani în urmă să se construiască o cale ferată. Se întindea traseul căii ferate cu 1 km. înainta și primul tren. Cred că a fost trenul care a făcut cele mai multe ore pe distanța de 1 km. Ce record, însă al bărbăției, al voinței omului a însemnat el. Printre „pionierii" traseului, ni s-a spus, s-a aflat și Cosurnicov, și Stofat. Ei străbăteau taigaua și trasau planurile viitoarei construcții. Au fost surprinși, de un viscol cum numai Siberia știe să aibă, și au pierit sub zbuciumul iernii. Dar planurile, proiectele lor au rămas. Cu o singură corectură: pe o porțiune traseul căii ferate a fost deviat, cu cîteva sute de metri, pentru a trece, în semn de cinstire, prin locul ce va rămîne legat de amintirea numelui lor. Cînd ne-am aflat prin aceste meleaguri construcția era într-un stadiu avansat. L-am întîlnit pe Vladimir Stofat, tehnician-proiectant, fiul unuia din „pionierii" traseului care și-a zidit viața în taigă pentru ca drumul să treacă mai departe.

...M-am simțit îndemnat, ascultînd foșnetul mestecenilor siberieni și molcomul șopot al Baicalului care m-a întîmpinat cu una din fețele lui pașnice, să îngemănez între frumusețea lor veșnică, drept desen firesc și definitiv, o asemenea frumusețe umană, a voinței și cutezanței. Cred că vor purta ecourile taigalei, ritmurile acestor legende noi, pe care le-au scris și le scriu locuitorii meleagurilor sale. Privesc fotografiile care evocă dens peisajul înnoit de om, după milenii de sălbatică singurătate și neînfrînate viscole.

Îi privesc în fotografie Pavel Poplouhin, pe Vladimir Timoșen sau Gvozdev Ivanovici — constructori, specialiști la Hidrocentrala de la Bratsk, al cărei baraj (înălțat la 126 m și depășind lungimea a 5 km), zăgăzuiește apele întunecatei Angara, le îmblînzește și le metamorfozează strălucirile ascunse ale moleculelor în megavați, în lumină. (În vremea țarismului, la Bratsk, erau exilați într-o închisoare vestită revoluționarii democrați, cei care auzeau, prin timp, cum vor trozni lanțurile asupririi).

Privesc o altă fotografie în care Ivan Galiuc, Tamara Makarovskaia, Mihail Nicolaiciuc sau Vera Gaișina de la Jeleznogorsk îmi amintesc de o noapte dură siberiană, pe care am înfruntat-o (e drept, cu ajutorul unui autobuz), pătrunzînd în taiga, la mulți kilometri de oraș, pentru a evoca anii copilăriei, într-un înverșunat război cu bulgări de zăpadă... Mi-i amintesc din noaptea aceea, care parcă îi traversase cu o explozie de tinerețe, și sînt convins că, da, așa trebuie să arate, așa arată pretutindeni — modești, simpli, entuziaști — autorii noilor legende!

AUTORII NOILOR LEGENDE

de Nicolae Dragoș

DOUĂ ȘCOLI PE ACEEAȘI SCENĂ

— Adnotări pe marginea unei inițiative —

O să începem cu felicitările!... Le adresăm tovarășilor din Comitetul raional 23 August al U.T.C., pentru inițierea concursului cultural-artistic „Două școli pe aceeași scenă" — la care participă toate liceele din raion. Notăm din preambulul regulamentului de desfășurare a concursului — cîteva idei în legătură cu scopul acestuia: „Dezvoltarea la elevi a sentimentului de dragoste nemărginită pentru patrie, partid și popor; cultivarea interesului și dragostei pentru moștenirea culturală a poporului român; cultivarea gustului pentru frumos; dezvoltarea aptitudinilor artistice ale elevilor, întărirea colectivelor de elevi prin dezvoltarea spiritului de echipă".

Și acum, cîteva cuvinte despre primul „act" al acestei inițiative. Data la care s-a desfășurat: duminică dimineața. Locul: sala de festivități a Liceului „Mihai Viteazu" din București. Concurenți: elevii liceelor „Mihai Viteazu" și nr. 15. Făcînd abstracție, deocamdată, de faptul că elevii-artiști ai Liceului „Mihai Viteazu" au totalizat un număr mai mare de puncte, clasîndu-se pe primul loc, ne oprim asupra unor considerente esențiale. Obligativitatea concurenților de a prezenta formații corale, de dansuri populare, de gimnastică artistică, de muzică clasică, de muzică populară și de muzică ușoară, recitatori, stimulează cu argumente solide — la concurs, trebuie doar să aduci ce ai mai bun în școală! — pregătirea unor asemenea formații în fiecare liceu și organizarea unor faze preliminarii, între clase. „Dialogul" de duminică a scos în evidență, că în cele două licee — „Mihai Viteazu" și nr. 15 — numărul elevilor care manifestă pasiune pentru activitatea artistică este foarte mare; de asemenea, foarte mare este și numărul elevilor talentați. Ceea ce implică o mai atentă îndrumare a acestora din partea profesorilor și organizațiilor U.T.C. Pentru că, trebuie s-o spunem, nici măcar o singură clipă ideile regizorale n-au fost pe măsura talentului concurenților. Dibuirile ar putea fi evitate printr-o strînsă colaborare cu instituțiile de artă din București.

În încheiere, sugestii pentru o temă educativă. Ca aceasta, revenim la succesul elevilor-artiști ai Liceului „Mihai Viteazu" care, fiind mai buni, au fost declarați cîștigători. Firește, a fost un prilej de deosebită bucurie pentru colegii lor care au umplut pînă la refuz, sala de festivități a liceului. Considerăm însă că gestul acestora de a-i conduce pe colegii „învinși" pînă în stradă cu refrenul „Ați mîncat bătaie", a pătat prestigiul liceului. O dezbatere educativă cu tema „Bucuria succesului", ar fi, credem, utilă.

ADRIAN VASILESCU

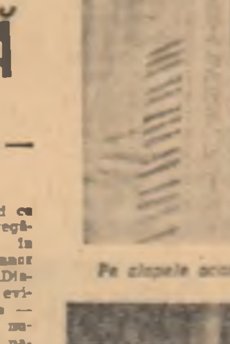

Pe clapele acordeonului

Grație, măiestrie, talent...

Fotografiile: TRIFU DUMITRESCU

PSIHOLOGIA DISTRACȚIEI

(Urmare din pag. I)

Complexa varietate a distracțiilor și mai ales a celor cultural-educative, cu efectele lor, au fost supuse treptat în ultimii 50 de ani cercetării științifice. De altfel, consemnarea statistică a consumurilor culturale și a investițiilor în domeniul cultural constituie astăzi nu numai indicatoare importante pentru progresul economic-social global dar și o oglindă a dezvoltării culturale a diferitelor țări punînd în evidență nivelul organizării politicii culturale. De reținut faptul că cu cît este mai intensă și multilaterală dezvoltarea industrială, cu atît crește și se diversifică, devenind bunuri de larg consum, cele mai variate activități distractiv-culturale. Interesul oamenilor pentru teatru, cinematograf, operă, operetă se reflectă în dinamica numărului de spectatori ce frecventează spectacolele respective. Cifrele de vînzare de aparate de radio și de televiziune pun în evidență nu numai creșterea dorinței de a avea la domiciliu condiții materiale de participare la viața culturală, dar și capacitățile, nivelul țării respective de a stimula aceste aspirații și, în fine, posibilitățile de a întreține un sistem de informație, culturalizare și educare organizat. Cifrele ca atare pun în evidență pentru celelalte tipuri de distracții setea de lectură, de sport, de turism etc. Chiar dacă aceste feluri de statistici, descriptive în esență de cele mai multe ori, au o funcție gnoseologică globală și aproximativă ele oglindesc pulsul general al socializării timpului liber, ponderile ce se constituie în consumurile de distracții culturale, direcțiile și tendințele mai semnificative în dezvoltarea culturală. La diferite congrese și conferințe internaționale de sociologie, psihologie și educație, problema timpului liber și a consumurilor culturale ale tineretului și adulților devine din ce în ce mai pregnant o secțiune aparte a discuțiilor. Recent, la conferința mondială de la Stockholm, din 3—6 oct. a.c., problemele activităților distractive culturale ale tineretului din diferite țări au căpătat o pondere apropiată de aceea acordată instruirii școlare. Importanța acordată acestei probleme este pe deplin justificată. Timpul liber și distracțiile au funcții complexe fiziologice, psihologice și, în cazul în care se apreciază sub forma sa consumabilă, de activități cultural-distractive, timpul liber are funcții educativ-culturale și sociale. Complementar activităților școlare ce se caracterizează printr-o solicitare intelectuală intensivă, timpul liber echivalează cu ieșirea temporară din tensiunea, ritmul și tempoul impuse de dimensiunile și sarcinile lecției și intrarea într-un ritm și tempou relaxat din punct de vedere al activității intelectuale, dar mai adecvat. Școlarii mici supun acest timp imediat nevoii impetuoase de mișcare atît de proprii lor. Activitățile distractive au funcții energizatoare de relaxare foarte mult în școală. Chiar recreațiile au astfel de efecte, de aceea s-au dezvoltat diferite tipuri de orarii zilnice școlare, orarii de muncă în care se alternează munca și repausul.

Timpul liber ca activitate cultural-educativă, la rîndul său, a determinat efectuarea de cercetări științifice într-o direcție cu totul nouă. Pornindu-se de la observația ușor controlabilă că în genere activitățile cultural-educative interesante au efecte foarte mari formative, că suscită și modelează interese și pasiuni (cinematograful, teatrul, televizorul) s-a intensificat interesul științific pentru valoarea instructiv-educativă a timpului consumat prin distracții. Se pare că în cadrul unor astfel de consumuri de timp este mai intens solicitată capacitatea de învățare latentă foarte activă, de altfel, în achiziționarea experienței generale de viață și în construirea nivelului general al gusturilor, a năzuințelor, preferințelor și a nivelului de aspirații ale copiilor și mai ales ale adolescenților.

Activitățile distractive au beneficiat, în decursul timpului, de influențe și progrese ale tehnicii. Cinematograful are la bază tehnica peliculei proiectate. Dată fiind eficiența acestor mijloace distractive asupra intereselor și conduitei copilului și tînărului contemporan, s-au intensificat eforturile de a „împrumuta" din eficiența mijloacelor audio-vizuale, modernizînd structura lecțiilor școlare. Există și alte încercări de împrumuturi ale școlii din arsenalul mijloacelor folosite de activitățile distractive. Efortul de a se face atractive lecțiile, acela de a antrena participația integrală a elevului la desfășurarea din aproape în aproape etc. Distracțiile cultural-educative au preluat, în schimb, o parte a sarcinilor școlii, mai ales acelea a suplimentării de cunoștințe și a suplimentării de stimulare a creșterii prin sport, drumeție etc. Există contaminări și mode legate de dezvoltarea distracțiilor, există arii mai limitate geografice în care sînt preferate anumite distracții. Nivelul distracțiilor însăși se modifică, se dezvoltă supunîndu-se unor foarte complicate evoluții. În orice caz psihosociologia timpului liber este pasionantă. Harta terestră a distracțiilor este în plină constituire datorită unei asidui ofensive de cercetare științifică. Se pune însă întrebarea firească care factori anume sînt implicați în creșterea ariei de răspîndire a distracțiilor moderne? În unele studii de psihosociologie infantilă se citează factorii imitare și contaminare, competiție și cooperare, prezenți mai ales în activități cu caracter ludic.

Fiind în fapt activități la libera alegere generate de cerințele intime ale naturii umane, distracțiile stimulează și satisfac momente de participare socială, scoțînd ființa umană din cronometrajul și tensiunea preocupărilor curente, fapt cu bune efecte pentru echilibrul psiho-somatic. Ele, distracțiile, sînt utile și adaptate cerințelor de multilateralitate ale personalității omului contemporan antrenat într-un ritm social de dezvoltare extrem de rapid. Dar pentru ca o activitate să aibă funcția de distracție trebuie să răspundă la trei cerințe și anume: să permită o relaxare (destindere nervoasă), să amuze (destindere efectivă) și să cuprindă o angajare formativă (angajare prin reflexiune netensională). Dacă o activitate nu deține una din aceste însușiri (indiferent care) devine o pseudo distracție sau o distracție degradată. Evident, în diferite distracții există ponderi variate ale acestor funcții ale distracțiilor.

Există și o psihopedagogie a distracțiilor. Deși distracțiile culturale programate rămîn foarte importante ca procedee educative, organizarea lor superficială sau neacordată la preferințele de formă ale vîrstelor, abuzul de conferințe etc. le fac mai puțin eficiente decît se scontează de către organizatori. Cred că se acordă încă prea puțină importanță distracțiilor umoristice, satirei subtile care stîrnește rîsul sănătos, relaxant sau rîsul sentimental generos, cel desprins din situații de viață indulgent și inversat spre reflexiune. Evident, un film sau o conferință care stîrnesc idei contrarii, dezacorduri sau atitudini de saturație prin deficiențe de tot felul își pierd funcțiile relaxante și de angajare devenind pseudo-distracții. Se poate întîmpla ca antrenarea din distracție într-o activitate (mai ales artistică, de cerc) să ducă la angajări mai tensionale și persistente, activitatea devine în acest caz semi-distractivă. Iată de ce psiho-sociologia și psiho-pedagogia distracțiilor se cer în zilele noastre mai profund antrenate în cercetarea științifică sociologică.

STUDIUL AGRONOMULUI

(Urmare din pag. I)

s-a stabilit direcția de producție a terenurilor nisipoase din sudul raionului Vînju Mare. Cu largi aplicări în procesul de producție au fost și rezultatele cercetărilor întreprinse privind folosirea îngrășămintelor în condițiile de irigare, efectul executării mecanizate a unor lucrări de întreținere, prin folosirea grapei reglabile și a sapei rotative la grîu, porumb și floarea-soarelui întreprinse de către inginerii agronomi Constantin Goga de la cooperativa agricolă din Filiași, Sorica Tunaru de la Poiana Mare, Cornel Gîrjoi din Gostavăț.

Roadele acestei munci nu au întîrziat să se arate. Numărul unităților agricole care obțin producții la hectar de peste 1 900 kg grîu, 2 500 kilograme porumb și 28 000—30 000 kg sfeclă de zahăr, este acum de circa douăzeci de ori mai mare față de 1962; pe regiune producțiile medii la principalele culturi și în zootehnie au înregistrat o creștere cuprinsă între 40 și 60 la sută față de aceeași perioadă.

În fiecare localitate, inginerul agronom sau horticultor, medicul veterinar sau inginerul mecanic agricol contribuie nu numai la prosperitatea economică a satului ci, alături de cadrele didactice, își face simțit aportul său la procesul complex de ridicare a nivelului de cunoștințe, a gradului de pregătire a țăranului și mai ales a tinerilor. Pentru aceasta, se simte nevoia ca în primul rînd el, inginerul sau medicul veterinar să se documenteze și în alte domenii de activitate: economie, sociologie etc. Și acesta este unul din scopurile pentru care a fost inițiată și este folosită „Ziua agronomului". Specialistul are astfel posibilitatea să studieze în cîmp, în cadrul casei-laborator, în biblioteca din comună, sau la centrul de documentare înființat pe lîngă Casa agronomului, anumite probleme care să-l ajute la îmbogățirea bagajului de cunoștințe și să-i dea posibilitatea să îndrume activitatea din cîmpurile de experiență, să stabilească precis cu cei ce se ocupă de executarea lucrărilor de aici programul pentru următoarele șase-șapte zile. Procedînd în felul acesta, îi ajutăm concret pe specialiștii din agricultura regiunii noastre să cunoască operativ, să confrunte și să aplice în practica zilnică noutățile științifice din domeniul lor de activitate.

TELEVIZIUNE

MARȚI 6 DECEMBRIE 1966

17,00: Volei (masculin) Steaua—Dinamo București; 18,30: Pentru copii și tineretul școlar: „Protecția păsărelelor", (desen animat); 19,00: Telejurnalul de seară; Buletinul meteorologic; 19,23: Recital poetic: „Să fii contemporan!"; 19,35: Pagini din istoria filmului în România (II); 20,00: Seară de teatru: „Mușcata din fereastră" de Victor Ion Popa. (Interpretează colectivul Teatrului Muncitoresc C.F.R.): În pauze — Filmul documentar „În orașul lui Pușkin" — Poșta Televiziunii; 22,35: Telejurnalul de noapte.

DE PESTE HOTARE

R.F.G. Demonstrație a tineretului din Bayreuth în semn de protest față de pătrunderea în parlament a unor membri ai partidului național-socialist, neonazist

CONFERINȚA A.E.L.S.

Ieri s-au deschis la Londra lucrările conferinței primilor miniștri din țările Asociației europene a liberului schimb, convocată la cererea primului ministru britanic pentru o dezbatere prealabilă vizînd intenția Angliei de a adera la Piața comună.

Din A.E.L.S., care este o grupare vest-europeană rivală Pieței comune, fac parte Marea Britanie, Austria, Elveția, Portugalia, Danemarca, Suedia, Norvegia și Finlanda ca membru asociat. În cadrul conferinței, premierul Wilson va încerca să aplaneze împotrivirea unora dintre partenerii din zona liberului schimb ca Anglia să adere la Piața comună. A.E.L.S. este divizată în momentul de față asupra oportunității tentativei britanice. Elveția și Suedia se împotrivesc inițiativei lui Wilson. Austria și Danemarca vor fi se pare de acord cu atît mai mult cu cît și ele au început, pe de altă parte, acțiuni în acest sens. Portugalia pare resemnată, iar Norvegia ezită să încerce să intre în C.E.E. Primele două țări evocă declarația din 1961, care prevede că negocierile cu Piața comună trebuie să fie precedate de stabilirea unanimității în A.E.L.S., în timp ce Anglia, Danemarca și Austria consideră că această declarație ar fi în prezent depășită. În cazul în care se va ajunge totuși la o înțelegere între „cei șase“ și Anglia, tratativele propriu zise de asociere nu vor începe mai devreme de anul viitor, iar încheierea lor este prevăzută pentru iulie 1968 cel mai devreme.

Agenția Reuter transmite că primele contacte între reprezentanții A.E.L.S. au avut loc deja duminică seara cu prilejul unui dineu oferit de premierul Wilson în cinstea acestora.

O nouă confruntare la Brasilia

Proiectul noii constituții braziliene va fi publicat în cursul acestei săptămîni, miercuri sau joi, iar la 12 decembrie va fi supus dezbaterii sesiunii extraordinare a congresului.

Cercurile oficiale doresc să obțină aprobarea proiectului în ianuarie pentru a permite intrarea în vigoare a noului text înainte de luna martie, cînd expiră mandatul actualului guvern.

Președintele Braziliei, mareșalul Castello Branco, scrie agenția FRANCE PRESSE, supune proiectul noii constituții unui parlament, care și-a încheiat ultima sesiune obișnuită cu cîteva zile în urmă, parlament dintre membrii căruia mulți n-au fost realeși la scrutinul desfășurat la 15 noiembrie. Totodată este vorba de un parlament cu care Castello Branco a avut conflicte serioase — soldate cu suspendarea lucrărilor pe 30 de zile — în urma rezistenței opuse față de un decret prin care guvernul intenționa să priveze de drepturi civile șase parlamentari. Președintele Camerei deputaților Lucio Cardoso, a și demisionat, de altfel, în urma acestui conflict. Deci, subliniază agenția FRANCE PRESSE, sesiunea extraordinară care urmează să aprobe textul noii constituții se va deschide într-o atmosferă politică încordată. Se apreciază în cercuri bine informate de la Rio de Janeiro că guvernul nu va ezita — în caz de impas — să impună textul noii constituții, recurgînd la puterile excepționale de care dispune pînă la expirarea mandatului său. Totuși, notează A.F.P., potrivit unor indicații oficioase, proiectul va fi destul de liberal pentru a nu ridica o furtună parlamentară de ultimă oră. Astfel, noua constituție urmează să suprime dreptul șefului puterii executive de a adopta sancțiuni politice, acest prerogativ revenind Curții Supreme. Punctul care riscă să suscite discuții vii este cel referitor la menținerea sistemului de desemnare prin vot indirect a președintelui republicii.

pe scurt

La invitația președintelui Iosip Broz Tito, la Belgrad a sosit Todor Jivkov, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria. La sosire, oaspetele bulgar a fost întîmpinat și salutat de președintele Tito.

PROCESUL INTENTAT LUI OMAR DHANI

Agențiile de presă relatează, citind postul de radio Djakarta, că la Tribunalul Militar special din capitala Indoneziei a început luni procesul intentat lui Omar Dhani, fost ministru al forțelor aeriene indoneziene. El este învinuit de complicitate la evenimentele din 30 octombrie 1965 din Indonezia.

Potrivit agenției Reuter, clădirea unde se judecă procesul este păzită de numeroase trupe, care blindate, tunuri antiaeriene.

Președintele Birmaniei, generalul Ne Win, și-a încheiat duminică vizita oficială pe care a făcut-o în Nepal. Cu acest prilej, în cele două capitale, Rangoon și Katmandu, a fost dat publicității un comunicat oficial în care se menționează că în cadrul convorbirilor pe care președintele birmanez le-a avut cu regele Nepalului, Mahendra, precum și cu alte persoane oficiale nepaleze, o atenție deosebită a fost acordată examinării situației internaționale. Cei doi șefi de state au condamnat acțiunile S.U.A. în Vietnam.

PEȘTERA DE LA KLETNIA

În cursul unor lucrări de exploatare la cariera de piatră din Kletnia (Silezia inferioară), a fost descoperită o peșteră lungă de aproximativ 300 m, cu o adîncime de 30 m și formată din numeroase coridoare și săli subterane. Pe fundul peșterii s-a descoperit un strat de noroi și sub el oase. După părerea specialiștilor oasele aparțin unor mamifere din pleistocen. Antropologii care au făcut studii la fața locului, au ajuns la concluzia că în mîlul de pe fundul peșterii se află și oase ale omului din era paleolitică. Este pentru prima oară cînd pe teritoriul Poloniei s-au descoperit oase umane din această eră.

Potrivit ziarului „Pakistan Times“, în ultimii 19 ani au fost deschise în Pakistan 42 de școli pentru pregătirea de personal medical. În întreaga țară există în prezent 40 000 de surori medicale, în timp ce în anul 1948 numărul acestora nu depășea 150.

Într-o regiune muntoasă din Arusha (Tanzania), un leopard a rănit grav un număr de nouă persoane. În decurs de numai cîteva zile în regiunea respectivă leopardul a atacat diferite localități rănind mai multe persoane.

Președintele Consiliului Național al revoluției din Algeria, Houari Boumedienne, care se află într-o vizită oficială în R.A.U. a avut duminică o ultimă întrevedere cu președintele R.A.U., Gamal Abdel Nasser. În cadrul celor trei ore ale întrevederii, informează agenția M.E.N., cei doi președinți au examinat o serie de probleme în legătură cu situația internațională, precizîndu-și pozițiile față de evoluția vieții politice în lumea arabă și țările africane. Au fost examinate totodată posibilitățile și căile de dezvoltare a relațiilor politice, economice și cultural-științifice dintre R.A.U. și Algeria.

SĂPTĂMÎNĂ ÎNCĂRCATĂ

O săptămînă încărcată începe pentru noul guvern vest-german. Prima preocupare este alcătuirea declarației de program pe care cancelarul Kiesinger urmează să o prezinte în Bundestag. Se crede că această declarație va fi gata pînă miercuri, cînd se întrunește prima ședință a noului guvern. Declarația va putea fi deci prezentată joi săptămîna aceasta. Pe de altă parte, cele două partide ale coaliției vor trebui să cadă de acord asupra distribuirii posturilor de miniștri de stat care, în angrenajul complicat al administrației vest-germane, ocupă un loc foarte important.

O dată soluționate aceste ultime chestiuni legate de formarea propriu-zisă a guvernului, noii miniștri se vor dedica soluționării problemelor urgente, în primul rînd a problemelor financiare și a unor aspecte ale politicii externe.

Zăcămînt de petrol în Valea Nilului

„Al Ahram“ care apare la Cairo, a anunțat luni dimineața că, pentru prima oară, a fost descoperit un zăcămînt de petrol într-o regiune situată la vest de Valea Nilului. Zăcămîntul se află, potrivit ziarului, la o adîncime de 2 500 m și în conformitate cu primele aprecieri producția anuală a primei sonde ar putea atinge 75 000 de tone.

Declarația premierului japonez

Primul ministru al Japoniei, Eisaku Sato, a făcut luni, după reorganizarea cabinetului, o declarație în cadrul unei conferințe de presă, în care a spus, că după părerea sa, a reușit să formeze „un guvern omogen“, căruia „i-a insuflat o orientare nouă“. Primul ministru japonez a promis să întreprindă „măsuri energice pentru a risipi neîncrederea poporului japonez față de guvern“. Totodată, el a anunțat că va fi creat un comitet special în vederea unor epurări în partidul de guvernămînt liberal-democrat.

Referindu-se la problemele de politică externă, subliniază agenția Kyodo Tsusin, Eisaku Sato a precizat că în acest domeniu nu vor avea loc nici un fel de schimbări.

SIRIA — Vedere din Damasc. În imagine: Muzeul militar

TEAMA DE PRONOSTICURI

Minuitori ai condeiului care au obiceiul să-și spună părerea despre cele ce se întîmplă în Vietnam ca și conducători ai unor rețele de televiziune au fost invitați la Departamentul de Stat. Invitațiile erau, oarecum, ieșite din banal: ziariștii nu erau solicitați să participe la o conferință de presă sau la o recepție. Oficialitățile diplomatice au organizat altceva: un „instructaj“.

Uși închise, secret absolut. S-a aflat, totuși, scopul acestei întîlniri — administrația de la Washington a dat un avertisment ziariștilor care, comentînd evoluția războiului vietnamez, emit prognoze nefavorabile pentru autorii intervenției S.U.A. Concluzia: să nu se mai facă nici un fel de pronosticuri privind soarta conflictului din Vietnam.

Teama de pronosticuri nu este un produs al întîmplării. Washingtonul s-a angajat într-o aventură sîngeroasă care nu se poate sfîrși decît prin înfrîngerea agresorilor. Opinia publică constată (în S.U.A., ca și în lumea întreagă) că pretinsele „oferte de pace“ ale Washingtonului sînt doar o perdea propagandistică menită să camufleze extinderea extrem de primejdioasă a războiului. Celebrul savant american Linus Pauling afirma că declarația Casei Albe privind dorința unei reglementări a problemei vietnameze „este atît de departe de adevăr, încît poate fi calificată drept o minciună“. De altfel, ceea ce se petrece în Vietnam este revelator pentru intențiile S.U.A. În zilele din urmă, aviația americană a bombardat zone populate din interiorul Hanoiului, ca și alte provincii din R. D. Vietnam. Atacurile s-au soldat cu numeroase victime din rîndul populației civile.

Ziarul NHAN DAN, subliniă că „aceste bombardamente au marcat o nouă etapă în escaladarea războiului de agresiune dus de S.U.A. în Vietnam, întrucît au fost atacate atît obiective industriale, cît și cartierele populate ale capitalei R. D. Vietnam“. Ministerul Afacerilor Externe al R. D. Vietnam denunța într-o declarație, publicată sîmbătă, caracterul „extrem de periculos al escaladării la care recurg Statele Unite în războiul de distrugere pe care îl duc împotriva R. D. Vietnam“. Declarația reafirma hotărîrea popoporului vietnamez de a-și apăra țara și de a lupta pînă la victoria finală împotriva agresorilor.

Cunoscuta revistă londoneză TRIBUNE, scria într-un articol că „nu există nici o justificare“ a acțiunilor militare americane în Vietnamul de sud și a bombardamentelor asupra R. D. Vietnam.

Washingtonul suferă repetate eșecuri în Vietnamul de sud. Finalul operațiunii „Attleboro“ a demonstrat neputința comandamentului american de a-și instaura controlul asupra unei zone la nord-vest de Saigon, deși a efectuat masive concentrări de forțe și tehnică militară. Sîmbătă noaptea, patrioții sud-vietnamezi au atacat o bază americană de proporții gigantice instalată la porțile Saigonului (aproape de reședința lui Ky). Ocupanții au căutat zadarnic pe partizani. Ei au dispărut, fără urmă, după ce au produs grele pierderi materiale în interiorul bazei și au reapărut, după 24 ore, atacînd iarăși aceeași bază.

Strategii americani încearcă, zadarnic, să găsească remedii la dificultățile lor de ordin militar. Înfrîngerile din Vietnamul de sud vor să le compenseze prin bombardamente asupra obiectivelor civile din R. D. Vietnam. Dar continua escaladare a războiului desfășurat împotriva unui stat independent și suveran nu promite promotorilor ei, decît noi insuccese. Ineficacitatea bombardamentelor aeriene sub aspect militar a condus pe Westmoreland la ideea „implantării“ trupelor americane în delta Mekongului, unde — potrivit generalului american — există numeroși partizani, mai mulți decît în oricare alte regiuni ale Vietnamului de sud“. Se intenționează trimiterea a 100 000 soldați în deltă, zonă pe care niciodată ocupanții străini și marionetele lor saigoneze n-au reușit să o controleze. Soldații americani ar urma să-i înlocuiască pe cei saigonezi care au acționat pînă acum. Planul a stîrnit nemulțumiri în anturajul lui Ky, dar premierul de la Saigon, a redus la tăcere pe criticii săi. Comentatorii prevăd noii operațiuni (care va fi realizată în următoarele 2—3 săptămîni) un rapid eșec.

Evoluția războiului din Vietnam nu seamănă cu lăudăroasele declarații ale Pentagonului. Ceea ce și explică interdicția aplicată prognozelor.

EUGENIU OBREA

SĂPTĂMÎNA PE GLOB

ÎN ȚESĂTURA DRAMEI NIGERIENE

O știre scurtă din Londra anunță că înaltul comisar britanic în Nigeria, Francis Bruce, a fost înlocuit din funcție. Mai puțin laconic, postul de radio nigerian E.N.B.C. relevă că „Bruce pleacă la cererea nigeriană deoarece a fost acuzat de guvernul regiunii de est de a se fi amestecat în treburile interne ale Nigeriei“.

Episodul acesta, în aparență banal, aruncă lumină asupra unor resorturi intime ale dramei ce se consumă în cel mai mare și mai populat stat african. Nimeni la Lagos nu se îndoiește că britanicii s-au ocupat foarte intens cu stimularea și adîncirea conflictelor tribale între populațiile Ibo și Haussa (conflict care e o reflectare a contradicțiilor locale moștenite din epoca stăpînirii coloniale). Obiectivul acestei manevre e destul de ușor de descifrat: să demonstreze neputința guvernului Gowon și să justifice, în ultimă instanță, o veritabilă ocupație militară britanică sub eticheta „forțelor Commonwealthului“.

În august, presa nigeriană a dezvăluit descoperirea unui plan al serviciilor secrete britanice care prevedea organizarea de provocări cum ar fi „dispariția“ a cîtorva supuși englezi din Nigeria și o explozie la centrala electrică Ijoda. Ceea ce ar fi trebuit să determine automat o „acțiune specială“ britanică de genul „operațiunii Stanleyville“. Pînă una alta, în ultimele două luni au fost trimiși în Nigeria peste 500 de militari britanici a căror misiune „oficială“ este... „să ajute la redresarea economică a nordului țării“. Sosit la Lagos săptămîna trecută, Eric Narris șeful secției est-africane din Ministerul Commenwealthului, a anunțat apropiata venire a unei misiuni militare conduse de fostul șef englez al armatei nigeriene. Probabil, tot în cadrul „ajutorului pentru redresarea economică a nordului...“

Dincolo de planurile abil țesute și de intervențiile învăluite în formule nebuloase, mobilul și ținta britanică apar evidente. Exact a doua zi după ce colonelul Ojukvu, comandantul militar al regiunii orientale — exponentul nr. 1 al cercurilor secesioniste — cerea „intervenția forțelor militare ale Commonwealthului“, revista ECONOMIST, cunoscută ca exprimînd vederile unor influente cercuri financiare britanice scria: „Anglia trebuie să răspundă cu un da, existînd un evident interes britanic în menținerea ordinei și a serviciilor esențiale într-o țară a Commonwealthului, unde sînt importante interese economice engleze“. În traducere mai exactă „ordinea“ în accepția lui ECONOMIST nu este altceva decît promovarea tensiunii politice și împiedicarea formării unui stat unit federal, puternic, nigerian. Bineînțeles, în numele dominației economice engleze.

Sfaturile, abia voalate, ale lui ECONOMIST întru sprijinirea secesioniștilor din regiunea Orientală sînt lesne explicabile dacă ne gîndim că tocmai în această regiune sînt concentrate cele mai importante rezerve de petrol și minereu de fier ale țării. S-ar putea însă ca aceste sfaturi să fi venit prea tîrziu. Numeroși indici arată că în cursa pentru „o Katangă nigeriană“ s-au angajat foarte activ puternice cercuri economice americane (în frunte cu Texaco și Standard Oil of California), gata să pună mîna pe sutele de milioane de tone de petrol aflate în adîncurile Nigeriei orientale. Peste o sută de militari americani au sosit în ultimele săptămîni în regiunea Orientală, în cadrul unei misiuni al cărei scop declarat este... „ajutorarea autorităților la instalarea refugiaților din Nord“. Cazul avionului „DC-4“ prăbușit în Garona (Camerun) și care transporta arme americane pentru triburile Ibo din estul Nigeriei, constitue doar un episod al intervenției care înarmează mișcarea de secesiune. Într-o corespondență din capitala nigeriana, LA TRIBUNE DES NATIONS relevă că „absolut toți consilierii politici străini ai colonelului Ojukvu sînt militari americani“. Cu ce se ocupă acești consilieri deducem din U. S. NEWS AND WORLD REPORT care scrie fără echivoc: „Își face din ce în ce mai mult loc convingerea că este depășită ideea unei Nigerii ca națiune unificată... Provincia răsăriteană funcționează ca un virtual stat autonom“.

Pe fondul tuturor acestor manevre intervenționiste, tulburările din Nigeria, înfruntările care au însîngerat și însîngerează această țară apar în lumini noi. În țesătura dramei nigeriene distingem ușor fire confecționate la Londra și Washington.

EM. RUCĂR

Planul Tojo

În Chile a fost cunoscut sub denumirea de „planul Camelot“, în Argentina i s-a spus planul „Simpatico“, în Venezuela se vorbea despre „planul Colony“. Și iată că acum, și-a făcut apariția în Peru sub titulatura de „planul Tojo“. Indiferent sub care nume sînt camuflate, aceste „planuri“ au un element comun: ele prevăd acțiuni de spionaj pe plan politic, social și economic și au fost elaborate de Ministerul Apărării al S.U.A. în colaborare cu Agenția Centrală de Investigații (C.I.A.)

Ca și în celelalte țări latino-americane, autorii „planului Tojo“ au avut grijă să prezinte această acțiune sub o formă cît mai nevinovată, dîndu-i chiar un caracter științific. Pentru ca opinia publică să fie cît mai ușor înșelată acțiunea a fost plasată sub auspiciile „Asociației universitare din Peru“, o organizație cu vederi de dreapta și s-a pretins că urmărește realizarea unei serii de „anchete și informații științifice“. În fapt, „planul Tojo“ prevede interogarea unei părți a poporului peruvian, atît din mediul rural cît și urban, pentru a se determina reacția acestuia față de „acțiunea civică“ a cercurilor militare peruviene. Deosebit de activ s-a dovedit în traducerea în viață a acestei „anchete științifice“, Luis Toyama, vicepreședintele „Asociației universitare din Peru“. Datele obținute urmau să fie trimise Biroului pentru anchete speciale al Ministerului Apărării al S.U.A.

Țelurile urmărite de autoritățile nord-americane și cercurile politice peruviene de dreapta au fost însă demascate la timp. Numeroase organizații universitare și asociații politice și culturale au dat publicității declarații în care au atras atenția asupra primejdiei pe care o reprezintă pentru suveranitatea țării asemenea „anchete“, finanțate și conduse din afara țării. „Obiectivul acestui plan — a declarat cu prilejul unui miting de protest profesorul Indalecio Levano Aguirre — este de a se obține informații suficiente privind reacția poporului peruvian în cazul unei intervenții a infanteriei marine nord-americane în această țară“. Astfel, după cum se vede, nereușind să obțină aprobarea unanimă a țărilor latino-americane față de propunerea forței interamericane de intervenție, Washingtonul se gîndește la eventualitatea unei intervenții unilaterale în diferitele țări de pe acest continent, în cazul unor mișcări populare care ar putea pune în pericol interesele nord-americane pe plan politic și social la sud de Rio Grande. Dar în toate țările unde s-a încercat aplicarea unor „planuri“ asemănătoare, forța opiniei publice s-a dovedit a fi îndeajuns de puternică pentru a obliga pe inițiatorii lor să renunțe la ele, cel puțin în forma sub care au fost lansate.

I. RETEGAN

Dosar dificil la Bruxelles

Marți începe la Bruxelles un nou Consiliu ministerial al Pieței comune, a cărui ordine de zi va fi consacrată aproape integral unor probleme privind relațiile externe ale C.E.E. În primul rînd este vorba de reluarea dezbaterii propunerilor agricole ale comunității pentru negocierile tarifare ale „rundei Kennedy“ de la Geneva. Pe agenda întîlnirii figurează, de asemenea, relațiile cu Austria, Spania și Izrael.

Cea mai urgentă problemă este legată de propunerile agricole, întrucît „cei șase“ n-au respectat scadența — data de 30 noiembrie — pentru depunerea listei lor de oferte agricole (zahăr, oleaginoase, tutun, fructe și legume, pește) la GATT. Observatorii politici din Bruxelles afirmă că și de data aceasta „cei șase“ nu vor reuși să se înțeleagă asupra propunerilor agricole.

U.R.S.S. La Uzina de aparate electrice cu vid din Moscova, se pregătește producția kinescoapelor destinate televiziunii în culori.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii“. Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“.